

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER!

MARY HIGGINS CLARK

THE QUEEN OF SUSPENSE

"A stunning achievement . . .
a suspense classic."
—Associated Press

Tiếng thét trong đêm

TIẾNG THÉT TRONG ĐÊM

MARY HIGGINS CLARK

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Mục Lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

Chương 1

Cuộc triển lãm tranh của Erich Krueger, nhà hoạ sĩ ở Midwest là thiên tài vừa mới mới được phát hiện, thành công vang dội. Buổi tiếp trước khi khai mạc triển lãm dành cho các nhà phê bình và khách mời danh dự bắt đầu lúc mười sáu giờ, nhưng người hiếu kỳ đã đi lại trong hành lang tranh suốt cả ngày, bị thu hút bởi "Kỷ niệm Caroline", bức chân dung bằng sơn dầu tuyệt đẹp chung ở cửa kính.

Jenny khéo léo luồn lách từ nhà phê bình này sang nhà phê bình khác, giới thiệu Erich, tán gẫu với các nhà sưu tập tranh, theo dõi nhắc nhở người phục vụ phải thường xuyên mời mấy món ăn chơi và rót thêm sâm banh vào ly.

Ngay từ lúc Jenny mở mắt thức dậy sáng nay, đã bắt đầu có rắc rối. Beth, thường rất ngoan, đã nhõng nhẽo không chịu đi nhà trẻ. Tina đang mọc mấy chiếc răng hàm đã khóc lóc thức dậy nửa chục lần trong đêm. Con gió bão tuyết Ngày Tết Tây đã biến New York thành một cơn ác mộng kẹt xe và đông tuyết xám xịt trơn trơn bên lề đường. Sau khi đưa hai đứa nhỏ đến nhà trẻ và băng qua cả thành phố, Jenny đến hành lang trể một tiếng. Cô gặp ông Hartley đang

cuối quít lên hẳn.

- Không ổn rồi, Jenny ơi. Chưa có gì xong xuôi hết. Tôi cảnh cáo cô đấy. Tôi cần một người nghiêm túc.

- Cháu xin lỗi, Jenny nói hầu như không kịp treo áo bành tô vào tủ. Ông Krueger hứa là sẽ đến mấy giờ ạ?

- Khoảng mười ba giờ. Cô có tưởng tượng nổi là có đến ba tấm tranh của ông bị thiếu chỉ cách đây vài phút thôi không?

- Bây giờ tất cả tranh đều có đầy đủ rồi phải không bác ? Jenny hỏi bằng một giọng xoa dịu.

- Đúng, đúng. Nhưng, tối hôm qua, khi ông Krueger gọi điện thoại, tôi đã hỏi xem ông ấy có gửi ba tấm tranh đó đến hay không. Ý nghĩ tranh bị thất lạc đã đủ làm cho ông ấy nổi cơn tam bành. Và ông nhất định bức chân dung mẹ ông phải được trưng bày ở tủ kính, cho dù không được bán. Nay Jenny, tưởng như chính cô đã làm mẫu cho bức tranh này.

- Không phải cháu đâu, Jenny cố nén ý muốn vỗ vai ông. Bây giờ ta đã có đủ tranh rồi, thì bắt đầu treo đi.

Jenny nhanh chóng bố trí tất cả tranh, nhóm chung tranh dầu, màu nước, hình vẽ bằng mực và than với nhau.

- Cô có cái nhìn tuyệt vời, - ông Hartley nói và bót nhãn ngay khi tấm tranh đầu tiên được treo lên. - Tôi biết thế nào ta cũng làm xong mà.

Không dám đâu ! Jenny nghĩ bụng và cố không thở dài.

Hành lang trang mở cửa lúc mười một giờ. Lúc mười một giờ kém năm, tấm tranh ngôi sao đã được đặt vào vị trí. Bên cạnh là bảng thông báo bằng chữ in hoa trên nền nhung : "TRIỂN LÃM TRANH ĐẦU TIÊN Ở NEW YORK, Erich Krueger. Kỷ niệm Caroline" thu hút ngay sự chú ý của người qua lại ngắm tranh. Khá đông người bước vào, tò mò muốn xem những bức tranh khác của triển lãm. Nhiều người hỏi Jenny : "Cô có phải là người mẫu của bức tranh chùng ngoài cửa kính không?"

Jenny phân phát tờ bướm giới thiệu cùng với tiểu sử của Erich Krueger.

" Cách đây hai năm, Erich Krueger nổi tiếng nhanh chóng trong giới nghệ thuật hội họa. Quê anh ở Granite Place, bang Minnesota và anh không ngừng vẽ tranh từ lúc mười lăm tuổi. Anh sống ở một nông trang thuộc gia đình từ xưa, nông trang dành để chăn nuôi gia súc tham dự các cuộc thi. Anh còn là chủ tịch Công ty Ximăng Krueger. Anh được một nhà buôn tranh ở Minneapolis phát hiện lần đầu tiên, và từ đó anh đã triển lãm tranh ở Minneapolis, Chicago, Washington D.C. và San Francisco. Ông Krueger ba mươi bốn tuổi ,còn độc thân."

Jenny nhìn hình ảnh trên bìa tờ bướm. Trông ảnh như thần Adonis, Jenny nghĩ bụng.

Lúc mười một giờ rưỡi, ông Hartley bước lại gần Jenny, trên mặt không còn dấu vết lo âu hay cau có gì nữa.

- Ổn cả chứ?

- Dạ, ổn cả, bác à, Jenny cam đoan : cháu có gọi điện thoại lại cho nhà hàng để xác nhận lại. Các nhà phê bình các báo New York Times, Newsweek, Time và Art News có cho biết là sẽ đến. Ta có thể dự kiến khoảng tám chục người ở buổi tiếp khai mạc, khoảng một trăm nếu tính những người đến không có giấy mời. Hành lang tranh sẽ đóng cửa cho công chúng từ lúc mười lăm giờ. Như vậy nhà hàng sẽ có thời gian sắp xếp mang thức ăn đến và bày bàn.

- Cô thật là hoàn hảo, Jenny à - Bây giờ ông Hartley đã dễ thương lại hẳn.

Nhưng Jenny dự kiến điều tệ hại nhất khi cô thông báo với ông rằng cô định bỏ về trước khi buổi tiếp khách khai mạc kết thúc !

- Lee vừa mới đến, Jenny nói tiếp và chỉ cô trợ lý làm việc bán thời gian. Ta đã hoàn toàn sẵn sàng.

Jenny mỉm cười với ông.

- Bác đừng lo lắng nữa.

- Tôi sẽ cố gắng. Cô báo cho cô Lee biết rằng tôi sẽ về trước mười ba giờ để ăn trưa với ông Krueger. Còn cô, Jenny à, cô nên đi ăn một miếng ngay đi.

Jenny nhìn ông bước nhanh nhẹn qua ngưỡng cửa. Số lượng khách đã giảm đi tức thời. Jenny rất muốn ra nhìn kỹ tấm tranh chưng ngoài cửa kính. Jenny bước ra ngoài, không thèm khoác áo bành tô. Cô lùi lại vài bước trên lề đường để ngắm bức tranh từ xa. Khách qua đường nhìn cô gái, rồi nhìn bức tranh và tử tế tránh xa ra.

Người phụ nữ trẻ ngồi trên ghế đu dưới mái hiên đang nhìn mặt trời lặn. Ánh sáng xiên xiên, pha tông màu đỏ, tím và hồng tím. Hình bóng mảnh dẻ trùm áo choàng màu xanh lục đậm. Vài mơ ước đen nháy bay quanh khuôn mặt đã nằm trong bóng tối một nửa. Minh hiểu ý ông Hartley muốn nói gì rồi, Jenny tự nhủ. Vàng trán thanh thoát, sóng mũi thẳng và nhỏ, miệng mở, đều có thể là nét mặt của chính Jenny. Mái hiên bằng gỗ được sơn trắng, giống như cột trụ nhỏ ở góc. Tường gạch của ngôi nhà phía sau vẽ rất mờ. Một bé trai, hiện rõ trên nền mặt trời, đang chạy băng qua cánh đồng về phía người phụ nữ. Lốp tuyết đêm sắp xuống. Nhân vật trên ghế đu như bất động, mắt dán về hướng mặt trời lặn.

Bất chấp cậu bé đang hối hả chạy đến, vẻ kiên cố của ngôi nhà, cảm giác không gian bất tận,

quanh người phụ nữ vẫn phảng phất một ấn tượng cô đơn đặc biệt. Tại sao? Có thể do nét buồn bã trong ánh mắt. Hay chỉ vì toàn thể bức tranh gợi một sự lạnh giá? Ai lại muốn ngồi ở ngoài vào thời tiết như thế này? Tại sao không nhìn mặt trời lặn qua cửa sổ trong nhà?

Jenny liếc nhìn bức tranh lần cuối, khâm phục tài năng mà họa sĩ đã dùng để dẫn ánh nhìn của người xem đến hình bóng ngồi dưới mái hiên trước, sang đưa bé rồi đến mặt trời lặn. "Tuyệt đẹp" Jenny kêu khẽ. Hoàn toàn "tuyệt đẹp" Jenny vô ý thúc lùi lại khi nói chuyện, trượt trên lề đường trơn rồi đụng phải một người. Hai bàn tay mạnh giữ cùi chỏ cô lại.

- Cô hay có thói quen ra ngoài đường không mặc áo khoác khi trời lạnh như thế này và nói chuyện một mình không? - Giọng nửa chọc ghẹo nửa bực bội.

Jenny xoay lại, bối rối cà lăm :

- Tôi thành thật xin lỗi. Tôi có làm anh bị đau không?

Khi đó, Jenny nhận thấy rằng khuôn mặt đối diện cô chính là khuôn mặt trên tờ bướm giới thiệu mà cô đã phân phát suốt buổi sáng. Trời! Jenny nghĩ bụng. Xui quá, lại đụng vào chính Erich Krueger!

Jenny thấy mặt anh tái đi, mắt anh mở to ra. Anh mím chặt môi. Anh ấy tức giận, Jenny buồn rầu nghĩ. Cô chìa tay ra, nét mặt xấu hổ.

- Tôi xin lỗi, ông Krueger à. Xin anh thứ lỗi cho tôi. Tôi quá mải mê ngắm bức chân dung mẹ anh. Tranh..không mô tả nổi. Ôi! Mời anh vào. Tên tôi là Jenny MacPartland. Tôi làm việc ở hành lang tranh.

Anh nhìn cô một hồi lâu, xem xét từng nét một trong gương mặt Jenny. Không biết phải có thái độ như thế nào, Jenny đứng đó không nói gì. Cô thấy nét mặt anh dần dần dịu lại.

- Jenny.

Erich Krueger mỉm cười lặp lại : "Jenny".

Rồi anh nói thêm :

- Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu cô nói với tôi rằng... nhưng thôi, chuyện không quan trọng.

Nụ cười làm anh thay đổi hẳn. Mắt Jenny gần như ngang mắt anh. Do đôi ủng Jenny có gót khoảng bảy phân, cô đoán anh cao chừng một mét bảy mươi lăm. Khuôn mặt cổ điển của anh có cặp mắt xanh biếc sâu. Chân mày rậm và rõ nét làm cân bằng cái trán hơi rộng quá. mái tóc vàng xoắn, có điểm vài sợi bạc, làm Jenny nghĩ đến hình trên một đồng tiền La Mã cổ xưa. Anh có lỗ mũi hẹp, cái miệng nhạy cảm giống như người phụ nữ trên tranh. Anh mặc áo bành tô nâu nhạt, khăn quàng quăn ở cổ. Jenny mong đợi gì nữa? Cô cứ nghĩ hình ảnh họa sĩ đến từ một nông trang ủng dính đầy bùn bước vào hành lang tranh. Cô mỉm cười với ý nghĩ này rồi trở lại với

thực tế. Vô lý. Cô run lập cập, đứng đó : "Ông Krueger... "

Anh ngắt lời cô

- Jenny à. Cô bị lạnh. Tôi thật đáng trách.

Anh luồn tay mình dưới cánh tay Jenny, lôi cô về hành lang tranh, mở cửa cho cô.

Anh xem xét ngay cách bố trí tranh và nhận thấy ba bức tranh cuối cùng đã may mắn về đến. "Cũng may cho người gửi", anh mỉm cười nói.

Jenny theo anh từng bước. Anh kiểm tra tỉ mỉ, thậm chí dừng lại hai lần để kéo một tấm tranh lên một ly. Cuối cùng, anh gặt đầu, hài lòng.

- Tại sao cô treo "Cày bừa mùa xuân" bên cạnh "Gặt hái"? - Anh hỏi.

- Cũng là cánh đồng đó mà, đúng không? - Jenny hỏi. - Tôi cảm nhận một sự liên tục giữa việc cày bừa đất với việc tham dự công việc gặt hái. Ước gì có cảnh mùa hè.

- Có tranh đó. Nhưng tôi không gửi đến.

Jenny liếc nhìn đồng hồ treo trên cửa. Gần mười hai giờ trưa.

- Anh Krueger, nếu anh không phiền, tôi sẽ đưa anh về văn phòng ông Hartley nghỉ. Ông Hartley có đặt một bàn ở Russian Tea Room lúc mười ba giờ cho anh và ông ấy. Ông sắp về rồi. Còn tôi sẽ ra ngoài kiểm bánh mì thịt ăn.

Erich Krueger giúp Jenny khoác áo bành tô vào.

- Hôm nay ông Hartley sẽ ăn trưa một mình, - anh tuyên bố. - Tôi đói bụng lắm và tôi muốn ăn với cô. Tất nhiên là trừ phi cô có hẹn với ai rồi?

- Không có, nhưng tôi chỉ định ăn thật nhanh cái gì đó ở quán bar.

- Vậy ta hãy đi Tea Room. Thế nào họ cũng tìm ra một cái bàn cho ta.

Jenny miễn cưỡng bước theo Erich, biết rằng ông Hartley sẽ tức giận và cô càng có nguy cơ mất việc làm. Cô thường xuyên đi làm trễ. Cô đã vắng mặt hai ngày tuần vừa rồi vì bé Tina bị viêm họng. Nhưng Jenny cảm thấy mình không thể từ chối.

Tại nhà hàng, anh dùng tay gạt ngang chuyện hai người không đặt bàn trước và yêu cầu được cho ngồi cái bàn ngay góc mà anh thích. Jenny từ chối ly rượu mà anh mời. "Nếu không, mười lăm phút nữa, tôi sẽ lăn đùng ra ngủ mất. Tối nay tôi ngủ ít lắm. Cho tôi xin một ly nước

chanh."

Hai người kêu hai bánh mì thịt gà, rồi Erich cúi sang Jenny. "Jenny MacPartland à, cô hãy kể về cô đi. "

Chương 2

Jenny nhin cười.

- Anh có biết phương pháp làm thế nào để có bạn không?

- Không biết. Sao vậy ?

- Đó là loại câu hỏi người ta dạy cho mình phải hỏi ngay từ cuộc gặp đầu tiên. Quan tâm đến người kia. Tôi muốn biết tất cả về bạn.

- Nhưng vấn đề là tôi thật sự muốn biết cô là ai.

Người ta dọn nước ra rồi Jenny kể : "Tôi là người mà xã hội hiện đại gọi là "phụ nữ ly dị chồng làm chủ gia đình". Tôi có hai đứa con gái nhỏ. Beth lên ba, còn Tina vừa mới tròn hai tuổi. Chúng tôi sống trong một căn hộ nhỏ xíu ở một toà nhà tầng đá trên đường 37 East. Chỉ vừa đủ chỗ đặt một cây đàn dương cầm, nếu có. Tôi làm việc chỗ ông Hartley được bốn năm rồi".

- Làm sao cô có thể làm việc được bốn năm rồi, mà con còn nhỏ như thế?

- Khi sinh cháu, tôi nghỉ hai tuần.

- Cô thật sự cần phải trở về làm việc nhanh thế à?

Jenny nhún vai.

- Tôi gặp Kevin MacPartland khi đang chuẩn bị lấy bằng cử nhân hội hoạ ở trường Đại học Fordham ở Lincoln Center. Kevin thủ một vai nhỏ trong một nhà kịch tiên phong. Nana đã cảnh cáo là tôi sai lầm, nhưng tất nhiên là tôi không nghe bà.

- Nana là ai vậy ?

- Bà tôi. Bà nuôi tôi từ lúc tôi một tuổi. Tuy nhiên, Nana nói đúng. Kevin là một chàng trai tốt bụng, nhưng anh ấy, anh không đủ can đảm. Hai đứa con trong vòng hai năm đám cưới, là quá sức đối với anh. Anh đã bỏ đi ngay sau khi Tina ra đời. Bây giờ thì chúng tôi đã ly dị.

- Anh ấy có giúp cô nuôi con không ?

- Thu nhập trung bình của một diễn viên là ba ngàn đô-la một năm. Thật ra, Kevin có tài và nếu may mắn một chút, anh ấy có thể thành đạt. Nhưng hiện thì câu trả lời là không.

- Chẳng lẽ cô gửi con đi nhà trẻ ngay sau khi sanh ?

Jenny cảm thấy ghen ngào. Tưởng chừng một chút nữa là nước mắt sẽ tràn ra. Cô vội trả lời : "Bà tôi lo cho mấy đứa bé trong khi tôi đi làm. Bà ngoại mất cách đây khoảng ba tháng. Tôi không muốn nói về chuyện này lắm".

Erich đặt tay lên tay Jenny. "Jenny, tôi xin lỗi. Thường tôi không ngốc đến thế đâu."

Jenny cố nở một nụ cười. "Đến phiên tôi. Anh hãy kể tất cả về anh đi."

- Chắc cô đã đọc tiểu sử trên tờ bướm. Tôi là con trai một. Mẹ tôi mất trong một vụ tai nạn khi tôi mười tuổi, chính xác là đúng ngày sinh nhật tôi. Ba tôi mất cách đây hai năm. Công việc khai thác nông trang hầu như do ông quản gia lo. Tôi dành phần lớn thời gian làm việc trong xưởng vẽ.

- Anh vẽ từ lúc mười lăm tuổi, đúng không? Trước đó, anh chưa bao giờ nhận biết anh có tài đến mức nào à?

Erich lắc ly rượu, lưỡng lự, rồi nhún vai.

- Tôi có thể trả lời cô theo cách thông thường, rằng tôi vẽ tranh chỉ để giải trí, nhưng như vậy chỉ đúng phần nào thôi. Mẹ tôi là họa sĩ. Tôi không nghĩ tài năng mẹ tôi lớn lắm, nhưng ông ngoại tôi rất nổi tiếng. Tên ông ngoại là Everett Bonardi.

- Tất nhiên là tôi có nghe nói đến ông? - Jenny thốt lên. - Nhưng tại sao anh không nêu điều này trong tiểu sử ?

- Nếu tác phẩm tôi đáng một giá nào đó, thì tự nó sẽ đi lên. Tôi hy vọng mình có thừa hưởng được chút ít tài năng của ông ngoại. Mẹ tôi vẽ để cho vui thôi, nhưng ba tôi rất ganh tị với công việc này. Tôi đoán có lẽ ba tôi cảm thấy mình vụng về như một con voi bước vào cửa hàng đồ sứ, khi được mẹ giới thiệu với gia đình bên ngoại ở San Francisco. Chắc hẳn gia đình ngoại tưởng ba là một nông dân vùng Midwest còn đi guốc. Ba tôi đã trả thù bằng cách buộc vợ tận dụng tài năng vào những việc có ích như làm chăn bằng mấy miếng vá. Vậy mà ba tôi rất yêu và tôn thờ mẹ. Nhưng tôi luôn biết rằng ba sẽ rất ghét nhìn thấy tôi "phí thời gian mà vẽ vờ" ; nên tôi giấu kỹ chuyện vẽ với ba tôi.

Mặt trời buổi trưa đâm xuyên qua bầu trời có mây, làm óng ánh vài tia nắng qua kính màu cửa sổ. Jenny nheo mắt và quay mặt đi.

Erich quan sát cô. "Jenny à! " - Erich đột nhiên nói - "Có lẽ cô ngạc nhiên về cách tôi phản ứng khi chúng ta gặp nhau. Thật tình mà nói, tôi tưởng mình thấy ma. Cô giống Caroline một cách kinh ngạc. Caroline cao cỡ như cô. Màu tóc sậm hơn cô, còn đôi mắt thì màu xanh lục sáng rực rỡ. Mắt cô màu xanh da trời, hơi pha chút xanh lục. Nụ cười của cô. Cách cô nghiêng đầu khi lắng nghe. Cô rất thanh mảnh, y như Caroline. Ba tôi cứ cố ép mẹ tôi ăn nhiều hơn. Đến lượt tôi cũng muốn nói " Jenny à, ăn cho hết khúc bánh mì đi. Cô mới đụng vào có một ít hà".

- Tôi hết đói rồi. - Jenny nói. - Hay anh làm ơn gọi nhanh ly cà phê đi ! Ông Hartley sẽ bị nhồi màu cơ tim mất, nếu biết rằng anh đã đến trong khi ông đi vắng. Ngoài ra, tôi lại phải xin về sớm trước khi kết thúc buổi tiếp khách khai mạc, chắc chắn ông sẽ không thích chuyện này.

Nụ cười của Erich biến mất.

- Cô có kế hoạch cho tối nay à ?

- Kế hoạch tối quan trọng. Nếu tôi đến rước mấy đứa nhỏ trễ ở nhà bà Curtis, thì sẽ gây ra tai họa.

Jenny nhướn mày lên, mím chặt môi lại, bắt chước giọng điệu bà Curtis : "Giờ đóng cửa bình thường của tôi là mười bảy giờ, tôi có dành ngoại lệ cho các bà mẹ đi làm, chị MacPartland à. Tuy nhiên, tối đa là mười bảy giờ ba mươi. Tôi không muốn nghe nói đến chuyện lỡ xe buýt hay cú điện thoại giờ chót . Hoặc chị có mặt đúng mười bảy giờ ba mươi, hoặc sáng hôm sau chị lo mà tự giữ con ở nhà. Rõ chưa ?"

Erich phá lên cười. - Rõ rồi. Bây giờ cô hãy kể về mấy đứa con gái cho tôi nghe đi.

-Ồ ! Chuyện này thì dễ. Tụi nó thông minh, xinh đẹp, dễ thương và...

- Và biết đi lúc sáu tháng, biết nói lúc chín tháng. Cô nói chuyện y như mẹ tôi. Nghe kể lại, mẹ tôi cũng nói y như thế về tôi.

Jenny cảm thấy đau nhói trong tim khi thấy nét buồn trên mặt Erich. "Tôi tin mẹ anh nói đúng", Jenny nói.

Erich cười : "Còn tôi thì tin chắc là không đúng. Jenny à, ở New York làm tôi chết ngộp. Làm thế nào có thể sống qua thời thơ ấu ở đây? "

Cả hai tiếp tục nói chuyện khi uống cà phê. Jenny kể về thành phố mình : "Khắp Manhattan, không có toà nhà nào tôi không yêu". Còn Erich thì sẵn giọng đáp : "Tôi không tin nổi. Nhưng chẳng lẽ cô chưa bao giờ được biết đến một cách sống khác". Và cuối cùng hai người nói về

chuyện lấy chồng của Jenny.

Cô cảm thấy như thế nào khi tất cả chấm dứt ?

- Rất lạ, là không thấy hối tiếc gì ngoài tiếc nuối việc kết thúc của một mối tình đầu, dường như thế. Chỉ khác là tôi có con. Vì chuyện này, tôi sẽ mãi mãi mang ơn anh Kevin.

Khi hai người trở về hành lang tranh, ông Hartley đang chờ. Jenny lo lắng để ý những vết đỏ trên má ông, rồi khâm phục cách Erich xoa dịu ông. "Chắc chắn ông sẽ đồng ý với tôi, thức ăn trên máy bay không thể nào nuốt vào. Khi thấy bà MacPartland chuẩn bị đi ăn trưa, tôi đã tự cho phép mình đi theo chị. Nhưng tôi hầu như chưa ăn gì và bây giờ tôi vui lòng đi cùng ông đến Russian Tea Room. Nhưng trước hết, xin cho tôi có lời khen với ông về cách bố trí treo tranh."

Các vết đỏ trên má tan dần. Khi nhớ đến miếng bánh mì kẹp thịt to tướng mà Erich đã ăn, Jenny ra vẻ vô tư nói : "Bác nên khuyên ông Krueger gọi món cốt lết Kiev. Cháu vừa mới khuyên anh ấy như thế."

Erich nhướn một chân mày lên, rồi khi đi qua ngang Jenny, nói khẽ : "Cảm ơn ngàn lần nhé."

Sau đó, Jenny hối hận vì đã dám chọc ghẹo anh. Cô hầu như không quen biết anh. Vậy thì tại sao lại cảm thấy thân thuộc? Anh ấy dễ mến và vẫn toát lên một ấn tượng sức mạnh tiềm ẩn. Thật ra, có tiền, có ngoại hình dễ nhìn và thêm vào đó lại có tài nữa, thì không có lý do gì để không cảm thấy tự tin.

Suốt buổi chiều, hành lang trang liên tục có khách tham quan, Jenny rình rập các nhà sưu tập lớn. Cô đã mời tất cả đến dự buổi tiếp khách khai mạc, nhưng thừa biết rằng phần lớn sẽ đến sớm để được thoải mái thưởng thức buổi triển lãm. Giá cao, rất cao, đối với một họa sĩ ít người biết đến. Nhưng dường như Erich Krueger không quan tâm đến chuyện bán tranh.

Ông Hartley trở về đúng lúc hành lang tranh đóng cửa cho công chúng. Ông thông báo với Jenny rằng Erich đã về khách sạn thay đồ cho buổi tiếp khách khai mạc. "Cô đã gây ấn tượng mạnh đối với anh ấy - ông ngạc nhiên nói - Erich luôn miệng hỏi về cô".

Đến mười bảy giờ, buổi tiếp khách đang sôi nổi náo nhiệt nhất, Jenny tài tình lôi Erich từ nhà phê bình này sang nhà sưu tập kia, trao đổi với mỗi người vài lời, bố trí cho anh gặp người này, dẫn anh đến người kia.

Nhiều lần, người ta hỏi có phải Jenny làm mẫu cho "Kỷ niệm Caroline".

Erich có vẻ vui thích với câu hỏi. "Tôi bắt đầu nghĩ là có".

Ông Hartley chủ yếu lo tiếp khách mới khi họ đến. Nhìn nụ cười khoái chí của ông. Jenny đoán biết buổi triển lãm thành công.

Từ khi bà Nana mất, Jenny chạy đến nhà trẻ rước con, đưa con về nhà bằng xe buýt, và dỗ con bằng bánh quy trong khi loay hoay nấu một bữa ăn tối sơ sài.

Lúc định khoác áo bành tô vào, Jenny lại bị một trong những khách mua quan trọng nhất chặn lại nói chuyện.

Đến mười bảy giờ hai mươi lăm, Jenny mới thoát được. Cô tự hỏi không biết có nên chào Erich không, nhưng anh vẫn đang nói chuyện với Alison Spencer. Chuyện Jenny ra đi có ảnh hưởng gì đến anh đâu? Jenny nhún vai để xua tan sự chán nản và kín đáo rời khỏi hành lang trang bằng ngã sau.

Chương 3

Những mảng đóng băng trên lề đường khiến lộ trình khá mạo hiểm. Đại lộ America, đại lộ số 5, Madison, Park, Lexington, đại lộ số 3, đại lộ số 2. Những khối nhà bất tận. Kẻ đã mô tả Manhattan như một hòn đảo nhỏ chắc chắn chưa bao giờ phải chạy băng qua nó trên một nền bề tông trơn. Nhưng xe buýt chạy chậm đến nỗi Jenny nghĩ thà đi bộ. Một lần nữa, cô lại đến trễ.

Nhà trẻ ở đường số 49, gần đại lộ số 2. Đã mười bảy giờ bốn mươi lăm khi Jenny hỗn hển bấm chuông ở cửa căn hộ bà Curtis. Dĩ nhiên là bà này hết sức giận dữ, khoanh tay lại, môi mím chặt lại mỏng dính như vết sẹo trên khuôn mặt cau có của bà. "Chị MacPartland à ! Chúng tôi đã trải qua một ngày khủng khiếp, người đàn bà khó tính nói tiếp. Tina khóc nhè không ngừng. Và chị đã nói với tôi rằng Beth không cần mặc quần tã nữa, nhưng chị đã làm ".

- Beth không đái dầm nữa, - Jenny phản đối. - có lẽ vì hai cháu chưa quen đến đây.

- Hai cháu sẽ không còn cơ hội để làm quen với việc này. hai đứa con gái của chị quá gây phiền phức. Chị phải hiểu : một đứa bé lên ba còn đái dầm, một đứa lên hai cứ khóc nhè liên tục.. vậy là tôi phải lo cho cả hai trọn thời gian rồi.

- Mẹ !

Jenny không quan tâm đến bà Curtis nữa. Beth và Tina đang ngồi cạnh nhau trên ghế divăng cũ mềm xẹp lép trong hành lang vào không có đèn, được bà Curtis khoa trương gọi là "phòng chơi". Jenny tự hỏi không hiểu hai đứa bé bị gói ghém chặt trong áo bành tô bao lâu rồi. Jenny

âu yếm ôm con vào lòng thật mạnh. "Ê ! chào Thỏ con của mẹ. Chào Mèo con của mẹ." Má bé Tina đầm lệ. Jenny nhẹ nhàng vén những mớ tóc nâu mềm mại che trán bé. Cả hai đã thừa hưởng đôi mắt màu hạt dẻ và hàng mi đen dày của Kevin cũng như màu tóc anh.

- Hôm nay em sợ. - Beth mét lại với mẹ và chỉ em gái. - Em khóc nhiều, nhiều lắm.

Môi trên của Tina run run. Bé đưa hai tay về hướng Jenny.

- Và chị còn đi trễ nữa. - Bà Curtis buộc tội.

- Tôi xin lỗi. - Jenny lơ đãng trả lời. Mắt bé Tina có quầng, má đỏ. Hay bé đang ủ bệnh viêm họng nữa ? Do nhà trẻ chẳng ? Lẽ ra Jenny không nên chọn giải pháp này.

Jenny bế Tina vào lòng. Sợ bị bỏ quên, Beth trượt khỏi ghế divăng. "Tính tôi tốt bụng, nên tôi sẽ giữ hai cháu đến thứ sáu" - bà Curtis nói. - " Nhưng sau đó thì hết".

Không thềm chào, Jenny mở cửa , bước ra ngoài trời lạnh.

Trời đã tối đen và gió thổi rát mắt Tina vùi đầu vào cổ Jenny. Beth cố che mặt vào bành tô của mẹ. "Con đá dầm một lần" - Tina tâm sự.

Jenny cười. - Ô! Thỏ con cưng ! Cố lên nhé. Một phút nữa là mẹ con ta sẽ lên ngồi xe buýt cho ấm cúng.

Nhưng ba chiếc xe buýt chạy qua, đầy ắp người. Cuối cùng Jenny chịu thua và quyết định đi bộ về nhà. Tina là một gánh nặng không giúp gì được cô. Cố đi nhanh có nghĩa là phải lôi kéo Beth theo sau. Sau khi đi qua được hai khu nhà nữa, Jenny nâng Beth lên tay mình. "Con đi được mẹ à, - Beth phản đối.- Con lớn rồi."

- Mẹ biết con lớn rồi. - Jenny khẳng định. - Nhưng nếu mẹ bế con thì ta sẽ đi nhanh hơn.

Jenny nắm chặt hai tay và cân bằng được hai cái móng nhỏ trên hai cánh tay mình. "Các con bám chặt nhé, chuẩn bị chạy marathon đấy."

Còn phải xuống đến mười khu nhà nữa, rồi hai khu nhà sang hướng ngang. Hai đứa đầu có nặng lắm đâu, Jenny nghĩ bụng, chúng còn nhỏ mà. Trời ơi, không biết tìm đâu ra một chỗ giữ trẻ khác từ thứ hai tuần sau đây ? Ôi ! Nana ơi ! Tội con nhớ bà quá ! Jenny sẽ không dám vắng mặt ở hành lang tranh nhiều hơn đâu. Không biết Erich có mời Alison Spencer đi ăn tối không nhỉ ?

Có người đang bước đến ngang Jenny. Cô giật mình khi thấy Erich dành Beth khỏi tay mình. Miệng cô bé Beth tròn xoe vừa do ngạc nhiên vừa do sợ hãi. Anh mỉm cười nói trước khi bé kịp phản đối. "Ta sẽ về đến nhà nhanh hơn nếu chú bế con và hai ta chạy đua với mẹ và Tina".

Erich nói với bộ mặt thông đồng rủ rờ.

- Nhưng..- Jenny định nói.

- Jenny, - Chẳng lẽ cô không cho tôi giúp ? Tôi sẵn sàng bế luôn con bé út, nhưng sợ cháu không chịu đi với tôi.

- Đúng là nó sẽ không chịu. - Jenny thừa nhận. - Tôi cảm ơn anh nhiều, Krueger à, nhưng mà...

- Jenny ơi, cô làm ơn đừng gọi là ông Krueger nữa được không ? Tại sao cô bỏ mặc tôi với cái cô chán ngắt của báo Art News vậy ? Tôi cứ hy vọng cô sẽ đến cứu tôi. Khi thấy cô chạy mất rồi, thì tôi nhớ ra cái chỗ giữ trẻ. Con mụ kia cho tôi biết cô về rồi, nhưng tôi moi được địa chỉ của cô. Thế là tôi quyết định đi bộ đến nhà cô và bấm chuông. Rồi đột nhiên tôi nhìn thấy ngay trước mặt tôi một cô gái xinh đẹp đang gặp khó khăn. Thế đấy.

Erich cương quyết nắm lấy cánh tay cô, và Jenny đột nhiên cảm thấy mình hạnh phúc một cách vô lý, mọi cảm giác buồn chán tan biến. Jenny lén nhìn anh.

- Mỗi tối cô đều phải đi con đường này à ! Erich hỏi. Tỏ vẻ lo âu.

- Thường mẹ con chúng tôi đi xe buýt khi trời xấu. - Jenny nói. - Tối nay các xe buýt đều chật cứng ; chỉ vừa đủ chỗ cho bác tài.

Giữa Lexington và Park Avenue có nhiều toà nhà nhỏ bằng đá với bậc thềm có cột cao hai bên. Jenny chỉ bậc thềm thứ ba bên trái. "Đây" Jenny âu yếm nhìn con đường nhà mình.

Cô định từ giã Erich trước khi vào nhà, nhưng anh không chịu rút lui.

- Tôi theo cô vào bên trong, - Erich tuyên bố.

Jenny miễn cưỡng dẫn Erich vào căn hộ nhỏ tầng trệt.

Vừa mới được đặt xuống đất, Beth và Tina chạy vào nhà. Beth quay lại "Mẹ ơi, con rất mừng là đã về nhà". Bé nói. Rồi Beth liếc nhìn Tina. "Tina cũng mừng".

Jenny cười. "Ôi! Mèo con của mẹ, mẹ rất hiểu con ! Anh biết không. - Jenny giải thích cho Erich.- Ở đây chật chội, nhưng mẹ con tôi sống rất vui."

- Tôi hiểu tại sao. Ở đây dễ chịu lắm.

- Với điều kiện đừng nhìn kỹ quá. Công việc quản lý nhà ở đây không được tốt lắm. Toà nhà sắp được bán thành sở hữu chung và họ không chịu bỏ ra xu nào nữa.

- Cô định mua căn hộ này hả ?

Jenny bắt đầu tháo nút bộ áo quần có đệm bông của Tina. "Tôi không thể. Có thể anh không tin nhưng một mình căn phòng này thôi sẽ tốn sáu chục ngàn đôla. Chúng tôi sẽ không đi đâu hết, cho đến khi nào bị đuổi, sau đó chúng tôi sẽ tìm chỗ khác ở."

Erich chụp lấy Beth. "Cởi mấy quần áo to này nhé". Erich tháo nhanh nút áo vét cô bé, rồi tuyên bố. "Bây giờ, ta phải quyết định. Phần tôi, tôi có ý định tự mời mình ở lại ăn cơm tối ở đây, Jenny à. Cô hãy tổng cổ tôi đi, nếu cô đã có kế hoạch khác cho tối nay. Còn không, cô hãy chỉ cho tôi siêu thị gần nhất."

Hai người đứng dậy cùng lúc, đối mặt nhau. "Sao, Jenny, siêu thị hay tổng cổ ?"

Jenny cảm giác có nét hơi buồn trong câu hỏi của Erich. Trước khi Jenny kịp trả lời, bé Beth nín ống quần anh. "Nếu thích, chú có thể đọc truyện cho con nghe" Beth xin.

- Câu trả lời đấy. - Erich quyết định. - Tôi ở lại vậy. Cô không được phản đối, Mẹ à.

Vậy anh ấy thật sự muốn ở lại, Jenny suy nghĩ. Anh ấy thật sự muốn ở lại với mẹ con mình. Nhận xét này đột nhiên làm cho Jenny tràn trề niềm vui. "Tôi không cần thêm gì, -Jenny nói với Erich.- Nếu anh thích món bánh thịt, thì ta đã có sẵn rồi".

Jenny sắp xếp cho Erich ngồi trước truyền hình nghe tin tức, với một ly rượu, trong khi cô đi tắm rửa cho hai đứa bé, rồi cho chúng ăn. Erich đọc truyện cho hai đứa bé nghe trong khi Jenny chuẩn bị ăn tối. Cô đặt bàn, trộn xà lách, vừa làm vừa thường xuyên liếc nhìn về hướng đi vắng. Erich bế hai cô bé trên mỗi cánh tay và đọc "ba chú gấu" với những bộ điệu nhăn nhó thích hợp. Khi thấy Tina sắp ngủ, Erich cho bé ngồi xuống chân mình. Beth thích thú lắng nghe, mắt dán vào gương mặt Erich "Hay lắm, - bé thông báo khi Erich đọc xong. - Chú đọc hay gần bằng mẹ."

Erich nhướn mày nhìn Jenny, một nụ cười đắc thắng trên môi.

Khi hai bé đã vào giường ngủ, hai người ngồi ăn tối ở bàn gần cửa sổ nhìn ra vườn. Tuyết ngoài sân vẫn còn trắng. Cây trần trụi sáng bóng lên dưới ánh đèn nhà. Những bụi cây xanh cao che khuất những sân lân cận.

- Anh thấy không, - Jenny nhận xét. - đó là đồng quê tại thành phố. Khi hai đứa bé ngủ rồi, tôi thích nán lại ở đây với tách cà phê và tưởng tượng rằng tôi đang nhìn ra đất nhà mình. Cao hơn một chút là Turtle Bay, một khu sang trọng. Các toà nhà cổ có những khu vườn tuyệt đẹp. Chỗ này chỉ là bắt chước hơi hơi thôi, nhưng tôi sẽ rất buồn khi phải ra đi.

- Cô sẽ đi đâu ?

- Tôi chưa biết, nhưng tôi có đến sáu tháng để lo chuyện này. Thế nào cũng tìm ra một cái gì đó. Bây giờ ta uống cà phê nhé !

Có tiếng bấm chuông ở cửa. Erich có vẻ phật ý. Jenny cắn môi. "Chắc là Fran, cô bạn hàng xóm ở lầu trên. Cô ấy hiện đang có đến hai bạn trai và đừng chút là xuống tìm tôi."

Nhưng hoá ra là Kevin , Kevin xuất hiện trong khung cửa, với vẻ bề ngoài của một thanh niên đẹp trai mặc áo len trượt tuyết sang trọng, khăn choàng cổ dài vắt qua vai, mái tóc nâu chải chuốt, làn da rám nắng đều đặn.

- Anh vào đi, anh Kevin, - Jenny nói và cố giấu sự bức bối. Chúa ơi! Anh ấy đến đúng lúc quá !

Kevin bước vào, nhìn khắp phòng thật nhanh. Jenny đột ngột cảm thấy lúng túng, đoán biết ánh mắt của Erich đang nhìn cả hai.

- Mấy đứa nhỏ ngủ rồi hả ? - Kevin hỏi.- Tiếc quá, anh hy vọng gặp tụi nó.Ồ ! Em có khách.

Giọng nói Kevin thay đổi, đượm nét trầm ẩn. Đúng là diễn viên, Jenny nghĩ bụng. Người chồng cũ gặp bạn trai mới của vợ cũ trong vở kịch phòng trà. Jenny giới thiệu hai người với nhau ; cả hai gật đầu không cười.

Kevin chọn giải pháp làm cho bầu không khí bớt căng thẳng.

- Nhà em thơm mùi gì ngon quá, Jenny à. Em nấu gì vậy ?

Kevin bước đến gần bếp.

-Ồ ! Bánh tuyệt đẹp ! Ngon lắm.

Kevin nói thêm sau khi nếm một miếng.

- Anh vẫn không hiểu tại sao anh lại để cho em ra đi. -Kevin nói.

- Sai lầm không tha thứ được. - Erich nói bằng một giọng lạnh như đá.

- Có lẽ thế. - Kevin thản nhiên thừa nhận. - Thôi, tôi không muốn quấy rầy. Tôi chỉ ghé ngang qua thôi. Jen ơi, anh có thể nói chuyện riêng với em một phút được không ?

Jenny thừa biết anh muốn bàn chuyện gì. Hiện đang là cuối tháng. Jenny bước ra khỏi phòng, hy vọng Erich sẽ không thấy cô kẹp túi xách dưới tay.

- Kevin à, em thật sự...

- Jen, anh xài hơi quá lỗ để mua quà Giáng sinh cho em và hai đứa nhỏ. Anh còn thiếu nợ tiền nhà, mà chủ nhà thì không chịu cho khất nữa. Em chỉ cần cho anh mượn ba chục đôla khoảng một hai tuần thôi.

- Ba chục đôla. Kevin à, không được.

- Jen à, nhưng anh cần.

Jenny miễn cưỡng lấy bóp tiền ra. "Anh Kevin, ta cần phải nói chuyện. Em rất sợ mất việc làm."

Kevin lấy nhanh mấy tờ giấy bạc, nhét vào túi và chuẩn bị đi ra. "Ông già kia không bao giờ dám đui việc em đâu, Jen à. Lão quá biết giá trị của em. Em cứ xin lão tăng lương đi. Lão sẽ không tìm nổi người nào với cái giá mà lão trả cho em. Em sẽ thấy. "

Jenny trở vào căn hộ. Erich đang dọn bàn. Anh lấy phần bánh thịt còn lại, bước đến thùng rác.

- Ê ! Khoan đã. - Jenny phản đối. - Tối mai hai đứa nhỏ sẽ ăn.

Erich không thèm nghe vứt hết phần ăn thừa vào thùng rác.

- Không được ! Không được ăn sau khi tên hề chồng cô đã thọc vào đó rồi !

Erich nhìn thẳng vào mắt Jenny.

- Cô cho hần bao nhiêu vậy ?

- Ba mươi đôla. Anh ấy sẽ trả lại.

- Cô muốn nói rằng cô cho phép hần vào đây, hôn cô, đùa giỡn về chuyện hần bỏ rơi cô, rồi chạy đi xài tiền cô trong một quán bar sang trọng nào đó à ?

- Anh ấy thiếu tiền nhà.

- Cô đừng tự lừa mình, Jenny ời. Hần đã diễn cùng một màn kịch này với cô bao nhiêu lần rồi? Tôi đoán là mỗi cuối tháng.

Jenny nở một nụ cười chán chường.

- Không, tháng vừa rồi anh ấy không đến. Erich này, anh bỏ đồng chén kia đi, tôi xin anh . Tôi làm được mà.

- Cô làm việc quá nhiều rồi.

Jenny không nói gì và cầm khăn lau chén. Tại sao Kevin lại chọn đúng ngày hôm nay mà đến ?

Cô thật là ngu ngốc khi cho tiền anh ấy.

Sự trách móc dần dần biến mất trên mặt Erich. Anh thư giãn lại, lấy khăn lau chén khỏi tay Jenny.- Đủ rồi. - Erich mỉm cười nói.

Anh rót hai ly rượu , mang đến đũa. Jenny ngồi xuống cạnh Erich. Trong anh có một cái gì đó sâu sắc và mạnh mẽ khiến cô bị rối tung lên, Jenny không tài nào phân tích nổi tình cảm của mình. Một chút nữa là Erich sẽ ra đi. Tối ngày mai cũng vào giờ này, Jenny lại sẽ một mình. Jenny thấy lại nét mặt thích thú của hai đứa con gái khi nghe Erich đọc truyện, nhớ lại cảm giác nhẹ nhõm vô cùng mà cô có được khi thấy anh xuất hiện bên cạnh mình ngoài đường, rồi khi anh ẵm Beth đi từ tay mình. Bữa ăn trưa và bữa ăn tối như là những bữa tiệc, như thế nhờ sự hiện diện Erich làm xua tan những mối lo âu và nỗi cô đơn.

- Jenny .- Giọng nói anh thật âu yếm. - Cô nghĩ gì vậy ?

Jenny cố mỉm cười. - Dường như tôi chẳng nghĩ gì cả. Tôi cảm thấy... thoải mái, vậy thôi.

- Còn tôi, tôi chưa nhớ có lần nào mình cảm thấy hạnh phúc như thế này. Jenny owi, cô có chắc chắn là cô không còn yêu Kevin MacPartland không ?

Sự ngạc nhiên khiến Jenny cười . "Trời ơi, chắc chắn chứ."

- Vậy thì tại sao cô dễ dàng đưa tiền cho hắn như vậy ?

- Có lẽ là do một tinh thần trách nhiệm đáng trách. Do sợ anh ấy thật sự cần tiền để trả tiền nhà.

- Jenny à, tôi phải lên máy bay sáng sớm mai. Nhưng tôi có thể trở lại New York vào kỳ nghỉ cuối tuần. Tối thứ sáu cô có rảnh không?

Anh ấy sẽ trở lại. Jenny lại đột nhiên có được cái cảm giác hạnh phúc và nhẹ nhõm tuyệt diệu, giống như lúc anh xuất hiện trên Đại lộ số 2.

- Tôi rảnh. Tôi sẽ tìm người giữ trẻ.

- Còn thứ bảy ? Cô nghĩ hai bé có thích đi sở thú ở Central Park, nếu trời không lạnh quá, hay không ? Sau đó ta có thể dẫn hai bé đi ăn trưa ở Rumpelmayer.

- Hai đứa sẽ mừng điên lên. Nhưng anh Erich à, thật ra...

- Tôi chỉ tiếc là không thể ở lại New York lâu hơn. Nhưng tôi có cuộc hẹn ở Mineapolis. Tôi cần sắp xếp vài công việc.Ồ ! Tôi có thể...?

Erich vừa mới thấy album hình ở ngăn dưới cái bàn phòng khách.

- Nếu anh thích. Nhưng chẳng có gì hấp dẫn đâu.

Hai người vừa uống rượu từ từ, vừa xem hình.

- Đây là hình tôi, ngày tôi được người ta đến rước ở trại mồ côi. - Jenny bình chú.- Tôi được nhận làm con nuôi. Đây là cha mẹ nuôi.

- Trông họ rất tử tế.

- Tôi không nhớ. Họ mất trong một vụ tai nạn ô tô khi tôi được mười bốn tháng. Sau đó tôi ở lại một mình với Nana.

- Đây là hình bà hả ?

- Đúng. Lúc tôi ra đời, bà năm mươi ba tuổi. Tôi còn nhớ... lúc đó tôi học cấp một... tôi về nhà mặt buồn hiu vì tất cả các bạn trong lớp đều vẽ thiệp mừng Ngày lễ các người Cha, mà tôi không có cha. Nana nói với tôi : "Jenny này, bà vừa là mẹ, là ba, là bà và là ông của con. Bà là tất cả những gì con cần. Vậy con cứ vẽ cho bà một tấm thiệp cho Ngày lễ các người Cha đi." Nana làm việc ở một hãng du lịch. Hai bà cháu đã được đi những chuyến tuyệt vời. Anh xem này, đây là ở Anh. Lúc đó tôi mười lăm tuổi. Còn đây là kỳ nghỉ ở Hawaii.

Khi đến hình cưới của Jenny, Erich khép album lại. "Trễ rồi .- Anh nói. - Chắc là cô mệt lắm ".

Ở ngưỡng cửa, Erich cầm hai bàn tay của Jenny đưa lên môi anh. Jenny đã thay giày không đi ủng nữa.

- Dù như thế này, cô cũng giống y Caroline. - Erich mỉm cười nói . - Trông cô rất cao khi đi giày có gót, và rất nhỏ khi không có. Jenny à, cô có tin định mệnh không ?

- Cái gì phải đến ắt sẽ đến. Dù sao tôi nghĩ thế.

- Câu trả lời hay.

Rồi cánh cửa khép lại sau anh.

Chương 4

Đúng tám giờ, chuông điện thoại reng. "Jenny, cô ngủ có ngon không?"

- Rất ngon. - Đúng vậy. Jenny thiếp ngủ trong niềm vui sướng. Erich sẽ trở lại. Cô sẽ lại được gặp anh. Lần đầu tiên sau khi Nana mất, Jenny không thức dậy với cảm giác chán nản cay đắng.

- Tốt lắm. Tôi cũng thế. Và tôi xin nói thêm là tôi đã có những giấc mơ đặc biệt dễ chịu. Jenny ơi, bắt đầu từ sáng nay, tôi có đặt một chiếc xe Limousine sẽ đến rước cô và hai đứa nhỏ lúc tám giờ mười lăm. Tài xế sẽ chở hai đứa bé đến nhà trẻ và đưa cô đến hành lang tranh. Rồi mỗi buổi chiều xe sẽ rước cả ba mẹ con lúc mười bảy giờ mười năm.

- Anh Erich à, không thể làm thế được.

- Jenny ơi, tôi xin cô. Đối với tôi chẳng là bao nhiêu cả. Tôi không chịu nổi khi tưởng tượng cô đang vất vả với hai bé cưng trong cái lạnh và trời mưa.

- Nhưng anh Erich ơi !

- Jenny à, tôi rất vội. Tôi sẽ gọi lại cô sau nhé.

Ở nhà trẻ, bà Curtis có thái độ tử tế đầy kiểu cách. "Anh bạn của chị thật quý phái chị MacPartland ạ. Anh ấy có gọi điện thoại sáng nay. Chị không cần phải tìm chỗ giữ trẻ khác cho hai cháu đâu. Ta chỉ cần có thêm thời gian để hiểu nhau nhiều hơn và để cho hai cháu thích nghi. Đúng không hai cưng ?"

Erich gọi điện thoại cho Jenny ở hành lang tranh . "Tôi vừa đáp máy bay xuống Minneapolis. Xe có đến đúng như dự kiến không?"

- Anh Erich ơi, tuyệt lắm ! Thật là hạnh phúc khi không phải chạy cùng hai đứa bé. Anh nói gì với bà Curtis vậy ? Mụ ấy ngọt hơn mật.

- Không có gì lạ. Jenny à, tối thứ sáu có muốn đi ăn ở đâu ?

- Ở đâu cũng được.

- Cô cứ chọn một nhà hàng mà cô từng mơ ước được vào... nơi chưa ai dẫn cô đi bao giờ.

- Anh Erich ơi, ở New York có hàng ngàn nhà hàng. Những nhà hàng duy nhất vừa túi tiền của tôi là trên đại lộ số 2 và ở Greenwich Village.

- Cô có ăn ở Lutèce bao giờ chưa ?

- Chúa ơi, chưa !

- Tốt. Vậy ta sẽ đến đó thứ sáu.

Cả ngày Jenny luôn sống trong tâm trạng mơ mơ màng màng. Những lời nhận xét lặp lại nhiều lần của ông Hartley về ấn tượng mà Jenny đã gây nên đối với Erich cũng không giúp cô tỉnh táo lại hơn. "Tiếng sét ái tình, Jenny à. Anh chàng đã bị tiếng sét ái tình vì cô".

Fran, cô chiêu đãi viên hàng không ở căn hộ 4E ở tầng trên, ghé qua chơi buổi tối. Cô hết sức tò mò. "Tớ thấy anh chàng cực kỳ bảnh tối hôm qua ở cổng vào. Tớ nghĩ chàng bước ra từ nhà này. Và cậu hẹn với chàng tối thứ sáu này hả? Ô là la !"

Fran vui vẻ nhận lời giữ hai đứa bé. "Tớ rất muốn được làm quen với chàng. Biết đâu, có khi chàng có anh em trai, hay anh em họ, hay bạn học cũ nào đó."

Jenny cười. "Fran ơi, có thể chàng sẽ đổi ý và gọi điện thoại để huỷ cuộc hẹn."

- Chắc chắn là không có đâu.- Fran lắc cái đầu xoắn.- Tớ có linh cảm.

Tuần lễ như trôi qua bất tận. Thứ tư. Thứ năm. Rồi đột nhiên, như có phép lạ, ngày thứ sáu lại đến.

Erich ghé rước Jenny lúc mười chín giờ ba mươi. Jenny đã chọn mặc chiếc áo đầm tay dài mua đại hạ giá. Cổ hình ôvan làm nổi bật mặt dây chuyền vàng của Nana ; hột kim cương ở giữa sáng lên trên vải lụa đen. Tóc cô thắt thành hai bím trên gáy.

"Jenny ơi, cô xinh quá." Erich toát lên cảm giác thoải mái tự nhiên và xa hoa trong bộ comple xanh đen kẻ sọc nhỏ , bành tô cùng màu và khăn quàng cổ bằng lụa trắng.

Jenny gọi điện thoại cho Fran xuống, để ý ánh mắt buồn cười của Erich trước vẻ mặt khâm phục anh lộ liễu của cô bạn gái.

Beth và Tina trầm trồ khi nhận hai con búp bê mà Erich mang đến. Jenny nhìn khuôn mặt vẽ xinh xắn, cặp mắt ngăm mở, bàn tay bụ bẫm, mái tóc lộn rồi so sánh với những món quà Giáng sinh xoàng xĩnh của Kevin.

Jenny bắt gặp cái nhú mày của Erich khi anh giúp cô khoác áo bành tô cũ kỹ có lớp bông ở giữa và cô hối hận vì đã từ chối không mượn áo vét lông của Fran. Nhưng Nana luôn dặn Jenny là đừng bao giờ mượn đồ.

Erich thuê xe suốt đêm. Jenny tựa vào yên ghế nệm. Erich cầm tay Jenny ."Jenny, tôi nhớ cô lắm. Tôi sống qua bốn ngày dài nhất trong đời."

- Tôi cũng nhớ anh lắm. - Đó là sự thật, nhưng Jenny hối hận vì đã nói ra một cách nhiệt tâm như thế.

Trong nhà hàng, Jenny liếc nhìn các bàn ăn khác, ghi nhận những gương mặt danh tiếng.

- Sao cô lại mỉm cười? - Erich hỏi.

- Cú sốc văn hoá. Sự khác biệt giữa hai thế giới. Anh có tưởng tượng rằng không có ai trong phòng ăn này biết là có một chỗ như nhà trẻ của bà Curtis không ?

- Cũng may là không ! - Mắt Erich sáng lên chọc ghẹo âu yếm.

Erich bàn về thực đơn với người quản lý nhà hàng bằng tiếng Pháp trôi chảy hoàn hảo. Jenny hỏi anh học tiếng đó ở đâu.

- Ở nước ngoài. Tôi đi nhiều lắm, rồi mới hiểu ra rằng tôi cảm thấy hạnh phúc nhất và ít cô đơn nhất chính tại nông trang nơi tôi dành phần lớn thời gian để vẽ tranh. Nhưng những ngày vừa qua thật khủng khiếp.

- Tại sao vậy?

- Vì tôi xa cô.

Đến thứ bảy, tất cả đi sở thú. Erich rất chịu khó và kiên nhẫn lần lượt cho hai bé ngồi trên vai anh.

Đến giờ ăn trưa, anh xắt thịt cho Beth trong khi Jenny lo cho Tina. Anh thuyết phục được bé Tina uống hết ly sữa bằng cách hứa rằng anh cũng sẽ uống hết ly rượu cốc-tai Bloody Mary của anh. Anh giả vờ nghiêm trang lắc đầu khi thấy bộ mặt Jenny.

Rồi bất chấp lời phản đối của mẹ hai bé, anh thúc mỗi đứa chọn một trong những con thú nhồi bông nổi tiếng của Rumpelmayer và dường như không hề để ý đến thời gian bất tận mà bé Beth đứng lựa một con thú bông.

Đến chủ nhật, Erich mang tới hai đôi giày trượt băng cho Beth và Tina và dẫn cả nhà ra sân trượt băng ở Rockefeller Center.

Tối Erich đưa Jenny đi ăn tối ở Park Lane. Đến lúc uống cafe, cả hai im lặng.

- Hai ngày tuyệt đẹp, Jenny à. - Cuối cùng Erich nói.

- Vâng.

Jenny quay sang Erich. Hai bàn tay tự động gặp nhau, xen các ngón tay vào nhau. "Jenny , hơi

nhanh quá, nhưng đó là giải pháp duy nhất. Nếu cô yêu cầu, thì tôi sẽ đến New York mỗi kỳ nghỉ cuối tuần trong suốt sáu tháng - hay một năm - để tán tỉnh cô. Nhưng, có cần thiết không ?"

- Anh Erich, anh hầu như chưa biết gì về tôi !

- Tôi biết cô từ lâu rồi. Khi còn nhỏ, cô có nét mặt trang nghiêm ; cô biết bơi lúc năm tuổi, cô được giải học sinh xuất sắc hồi lớp ba, lớp bốn và lớp năm.

- Xem qua album hình là chưa đủ.

- Tôi nghĩ ngược lại. Và tôi biết rõ mình. Tôi luôn biết mình tìm cái gì, biết rằng mình sẽ nhận ra điều ấy khi đến ngày. Cô cũng biết thế. Cô hãy thú nhận đi.

- Tôi đã bị lừa một lần rồi. Lúc đó tôi tin mình nghĩ đúng về Kevin.

- Jenny, cô đừng bắt công với chính mình. Lúc đó, cô còn trẻ lắm. Kevin là người yêu đầu tiên của cô, cô nói tôi thế mà. Và cô đừng quên rằng cho dù bà của cô có tuyệt vời đến mấy đi nữa, nhưng thời thơ ấu của cô bị thiếu một người đàn ông, người cha, người anh. Lúc đó cô sẵn sàng phải lòng người đầu tiên đến với cô.

Jenny suy nghĩ. "Có lẽ anh nói đúng"

- Còn hai bé gái? Cô đừng làm hỏng tuổi thơ của hai bé, Jenny à. Hai bé có vẻ thật vui sướng khi có cô bên cạnh. Dường như hai bé cũng sẽ vui sướng với tôi nữa. Cô hãy lấy tôi làm chồng đi Jenny. Đừng chờ nữa.

Jenny không hề biết Erich cách đây một tuần. Cô cảm thấy bàn tay ấm áp của anh giữa các ngón tay mình, nhìn thẳng vào mắt anh và hiểu ra rằng ánh mắt anh cũng phản ánh lại cùng cảm xúc đang yêu.

Và cô biết rõ mình sẽ trả lời anh như thế nào.

Hai người ngồi lại nói chuyện đến rạng sáng trong căn hộ. "Anh muốn nhận hai bé làm con anh, Jenny à. Anh sẽ yêu cầu luật sư lập giấy tờ để đưa cho MacPartland ký tên.

- Em không nghĩ anh ấy sẽ chịu bỏ hai con.

- Anh có linh cảm ngược lại. Anh muốn hai bé mang họ anh. Khi ta thành gia đình, anh không muốn Beth và Tina cảm thấy mình là người ngoài. Anh sẽ là một người cha ân cần đối với hai bé. Chồng cũ của em còn tệ hơn là một người cha xấu. Hẳn vô tình. À, mà hẳn tặng em nhẫn đính hôn gì vậy ?

- Không tặng nhẫn nào cả.

- Được. Vậy anh sẽ cho sửa nhẫn của Caroline lại cho em.

Tối thứ tư, Erich gọi điện thoại cho Jenny để báo anh đã hẹn với Kevin chiều thứ sáu. "Có lẽ anh nên gặp một mình, em yêu à".

Suốt tuần, Beth và Tina luôn miệng hỏi bao giờ thì "chú Krueger" sẽ trở lại. Hai bé lao vào vòng tay Erich khi anh bước vào căn hộ tối thứ sáu. Jenny cảm thấy ứa nước mắt vì hạnh phúc khi nghe tiếng reo mừng của bé lúc Erich ôm cả hai vào lòng.

Trong bữa ăn tối ở Four Seasons, Erich kể lại cho Jenny cuộc gặp với Kevin. "Hắn không tỏ ra đặc biệt dễ chịu. Anh e rằng hắn thuộc loại thọc gậy bánh xe, em yêu à. Hắn không muốn em và hai con, nhưng cũng không chịu nhường mẹ con em cho ai khác. Anh đã thuyết phục được hắn rằng như vậy là tốt nhất cho hai bé. Thủ tục sẽ hoàn tất vào tháng giêng. Sau đó việc nhận con sẽ dứt khoát sau sáu tháng. Ta hãy làm đám cưới ngày ba tháng hai ; như vậy gần một tháng sau ngày ta gặp nhau. À," anh mở cặp ra. Jenny đã ngạc nhiên khi thấy Erich mang cặp đến nhà hàng." Xem em đeo có vừa không?"

Đó là một viên ngọc lục bảo. Jenny ngắm độ tinh khiết kỳ diệu của viên đá quý, trong khi đó Erich xỏ nhẫn vào tay cô.

- Cuối cùng, anh quyết định không cho sửa nữa, - Erich nói, - chiếc nhẫn như thế này hoàn hảo rồi...

- Đẹp tuyệt, anh Erich à.

- Em yêu à, ta cũng nên giải quyết cho xong cái này. - Erich rút một xấp giấy ra. - Khi soạn thảo giấy tờ nhận con nuôi, đám luật sư của anh cũng đòi làm luôn hợp đồng hôn thú.

- Hợp đồng hôn thú à? - Jenny lơ đãng hỏi. Cô đang lo ngắm chiếc nhẫn. Không phải giấc mơ. Mà là chuyện thật. Rất thật. Cô sẽ lấy Erich. Jenny xém phá lên cười khi nhớ lại phản ứng của Fran. "Jenny ơi, chàng quá hoàn hảo. Trời ơi, chàng không bao giờ rời mắt khỏi cậu, chàng chết mê chết mệt hai đứa bé. Không thể có chuyện như thế được đâu. Có điều gì mờ ám đây. Chắc chắn chàng là tay cờ bạc, hay tay nghiện rượu hay kẻ đa thê".

Jenny xem kể lại chuyện này cho Erich nghe, nhưng đã nghĩ lại và không nói. Erich không thích tính khí ồ ạt của Fran lắm. Anh đang nói gì chứ ?

- ..Bởi vì anh - biết nói thế nào đây - là một người tương đối giàu có... Đám luật sư của anh đã tỏ ra không thích các việc diễn ra nhanh quá. Giấy tờ này chỉ nói rằng nếu hai ta phai chia tay nhau trước mười năm, thì quyền lợi Krueger vẫn phải được giữ nguyên.

Jenny không dám tin tai mình.

- Anh Erich à, nếu ta phải chia tay, thì em sẽ không nhận gì của anh cả.

- Anh thà chết còn hơn là phải mất em, em yêu à. Đây chỉ là một thủ tục thôi. - Erich đặt xấp giấy tờ bên cạnh đĩa của Jenny - Dĩ nhiên là em có quyền đưa giấy tờ này cho luật sư của em nguyên cứu trước... Thật ra, người ta còn nhớ anh nói lại với em rằng trong trường hợp em cảm thấy bước đầu hài lòng về các điều khoản hợp đồng, thì em có quyền giữ giấy tờ hai ngày trước khi trả lại anh.

- Anh Erich ơi, em không có luật sư.

Jenny liếc qua phần trên cùng của trang đầu tiên, buồn rầu khi thấy từ chuyên môn pháp lý rồi lắc đầu. Một cách vô lý, Jenny lại đột ngột nhớ đến Nana đang cố đọc kiểm tra các hoá đơn thực phẩm, đôi khi đắc thắng phát hiện : " Hấn tính tiền sai đến hai lần."

- Anh Erich , em không muốn đọc cái này tí nào. Em phải ký chỗ nào?

- Anh đánh dấu chỗ ký rồi, em yêu à.

Jenny nguệch ngoạc nhanh chữ ký. Rõ ràng đám luật sư của Erich sợ Jenny lấy Erich chỉ vì gia tài. Cô không trách họ được, nhưng dù sao vẫn thấy ngại.

- Em yêu ơi, ngoài những điều khoản này, tài liệu này còn để lại một khoản uỷ thác di sản cho mỗi con gái mà con sẽ được thừa hưởng khi tròn hai mươi mốt tuổi. Điều này sẽ có hiệu lực ngay khi việc nhận con thành chính thức. Đồng thời trong đây còn quy định rằng mẹ con em sẽ hưởng gia tài của anh khi anh chết.

- Anh Erich ! Anh đừng nói thế !

Erich cắt hết giấy tờ vào cặp. "Đúng là những chuyện này không được lãng mạn lắm, nhưng cần phải thực hiện." Erich nói. "Jenny, em định tổ chức gì cho kỷ niệm đám cưới vàng của hai ta?"

- Darby và Joan.

- Sao ?

- Là những pho tượng nhỏ bằng sứ ở Royal Doulton. Một ông già và một bà già ngồi cạnh nhau, vui vẻ. Em luôn yêu thích tượng này.

Sáng hôm sau, Erich cầm trong tay một cái hộp cột nơ khi bấm chuông căn hộ. Hai pho tượng nhỏ nằm trong đó.

Còn hơn chiếc nhẫn, đối với Jenny hai tượng là bằng chứng cho một mối tình vĩnh cửu.

Chương 5

- Anh rất cảm ơn em, Jen à. Ba trăm đôla này sẽ giúp anh rất nhiều. Lúc nào em cũng tỏ ra tốt bụng.

- Ta đã cùng nhau mua sắm đồ gỗ cho nhà này, Kevin ơi. Một nửa số tiền này thuộc về anh.

- Trời, anh nghĩ lại những chuyến đi đêm ngoài đường của ta, để lượm đồ gỗ mà người ta vứt ra lề đường cùng với rác. Em còn nhớ lần ta xí được cái bàn nhỏ trước thangka kia không ? Em ngồi lên trên đó trước khi hấn kịp đến gần.

- Em nhớ, - Jenny nói. - Em tưởng hấn sẽ đâm em do tức giận. Anh Kevin này, em nghĩ anh sẽ đến sớm hơn. Anh Erich sắp đến và em sợ anh ấy không thích nếu đụng đầu với anh ở đây.

Cả hai đang đứng ngay giữa căn hộ trống. Không còn gì. Jenny đã bán tất cả với giá không tới sáu trăm đôla. Tình trạng hư hỏng của căn hộ nhỏ đột nhiên hiện lên quá rõ rệt, khi không còn đồ gỗ và thảm để che giấu sự trần trụi của nó. Chỉ có những chiếc vali mới đẹp trong gian phòng.

- Jen, em xinh quá. Màu này rất hợp với em.

Jenny đang mặc bộ váy bằng lụa xanh dương. Trong một lần ghé thăm, Erich nài nỉ đòi mua cho cả ba mẹ con một tủ quần áo đầy đủ ở hiệu Saks. Anh không thèm chú ý đến lời phản đối. "Em cứ coi như em đã là vợ anh rồi lúc mấy hoá đơn này được gửi đến".

Hôm nay, mấy chiếc vali Vuitton chất đầy những bộ váy thời trang cao cấp, sơ mi, áo len, quần, váy mặc buổi tối, ủng hiệu Raphael và giày hiệu Magli. Lúc đầu Jenny cảm thấy ái ngại với ý nghĩ Erich trả tiền quần áo trước khi hai người đã cưới nhau, nhưng dần dần cô thích thú với cuộc sống mới. Và thật là vui khi được mua sắm cho hai đứa nhỏ ! "Anh tử tế với mẹ con em quá !" Câu nói này đã trở thành một điệp khúc.

- Anh yêu em, Jenny à. Anh thấy sướng mỗi khi chi tiêu. Anh chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc như thế.

Erich đã giúp cô chọn quần áo với cái khiếu thẩm mỹ bẩm sinh. "Con mắt của họa sĩ" Jenny đã nói đùa.

- Con đâu rồi? - Kevin hỏi. - Anh rất muốn từ giã con.

- Fran dẫn tụi nó đi chơi rồi. Bọn em sẽ đi rước con sau buổi lễ. Fran và bác Hartley ăn cơm trưa với bọn em. Sau đó tụi em sẽ ra thẳng phi trường.

- Jen ơi, anh nghĩ em lao đầu vào câu chuyện này hơi vội vã. Em quen Krueger không đầy một tháng.

- Như thế là quá đủ khi ta tự tin, hoàn toàn tự tin. Mà cả hai đều tự tin.

- Còn ah, thì anh vẫn phân vân về chuyện nhận con nuôi. Anh không muốn từ con.

Jenny cố giấu đi sự bức bối. "Anh Kevin, ta đã giải quyết xong chuyện này rồi mà. Anh đã ký giấy tờ. Anh không chăm lo gì cho con. Anh không chu cấp cho nhu cầu của con. Thật ra, mỗi khi được phỏng vấn, anh nói là không có gia đình."

- Con sẽ phản ứng như thế nào, khi lớn lên và hiểu rằng anh đã bỏ chúng?

- Con sẽ biết ơn anh vì đã cho chúng nó cơ hội để sống với một người cha yêu thương chúng. Đừng như anh quên mất rằng chính em cũng từng được nhận làm con nuôi. Va em đã luôn cảm ơn người phụ nữ đã bỏ rơi em. Được Nana nuôi dạy là một chuyện kỳ diệu.

- Anh công nhận là Nana kỳ diệu. Nhưng anh không thích tay Erich Krueger. Trong hắc có một cái gì đó...

- Anh Kevin !

- Thôi được. Anh đi đây. Anh sẽ nhớ em, Jen à. Anh vẫn còn yêu em mà. Em thừa biết điều này. Kevin cầm hai tay Jenny. Và anh cũng yêu em.

Hồi ba, màn hạ xuống, Jenny nghĩ. Mọi người rút khăn tay ra. "Em xin anh. Em không muốn anh Erich gặp anh ở đây."

- Jen ơi, có thể anh sẽ có dịp đi Minnesota. Anh đang lo chạy chọt hết sức để được gia nhập đoàn kịch Gunthrie ở Minneapolis. Nếu được, anh sẽ ghé thăm em.

- Thôi , anh Kevin !

Jenny kiên quyết mở cửa căn hộ ra. Điện thoại reng lên. "Chắc là Erich, - Jenny lo lắng nói. - Xui quá, em không muốn anh Erich thấy anh ở đây."

Erich đứng chờ ở ngoài, phía sau cửa kính hai cánh ở lối vào. Erich cầm một hộp to gói giấy

bông. Jenny buồn rầu thấy nụ cười trên môi anh khựng lại khi nhìn thấy cô trong tiền sảnh cùng Kevin.

Jenny mở cửa ra, cho Erich vào và nói nhanh : " Anh Kevin ghé thăm em một phút. Chào anh Kevin nhé."

Hai người đàn ông nhìn nhau. Không nói gì. Rồi Kevin mỉm cười, cúi sang Jenny, hôn trên môi cô và nói với giọng điệu tâm sự : "Thật tuyệt được có em. Anh cảm ơn em nữa nhé, Jen. Hẹn sớm gặp lại nhau ở bang Minnesota, em yêu."

Chương 6

"Chúng ta đang bay qua Green Bay, bang Wisconsin. Máy bay đang độ cao mười ngàn mét. Chúng ta sẽ đáp xuống phi trường Minneapolis lúc mười bảy giờ năm mươi tám phút. Nhiệt độ ở Minneapolis là âm hai mươi hai độ C . Bầu trời thoáng. Chúng tôi hy vọng quý khách đã thích thú với chuyến bay này. Một lần nữa, xin cảm ơn quý khách đã chọn hãng northwest."

Erich đặt tay lên tay Jenny. "Em hạnh phúc không?"

Jenny mỉm cười. "Rất hạnh phúc." Cả hai cùng nhìn chiếc nhẫn cưới vàng của mẹ Erich, nay lại ở tay Jenny.

Beth và Tina đang ngủ. Cô chiêu đãi viên hàng không đã kéo tay cầm giữa hai ghế lên và hai bé đang ôm nhau ngủ, những lọn tóc nâu cuộn vào nhau, làm nhẵn váy nhung xanh lục mới và áo len trắng cổ lọ.

Jenny nhìn đám mây sau cửa sổ. Mặc dù đang hạnh phúc, nhưng Jenny vẫn còn giận Kevin. Jenny biết Kevin yếu đuối và vô trách nhiệm, nhưng cô luôn nghĩ anh là người tử tế. Thật ra, anh là kẻ phá đám. Anh đã làm tất cả để phá hỏng ngày cưới của cô.

Jenny chỉ tìm ra những lời nói ghégo nản để tự bào chữa.

- Em cho hẳn ba trăm đola hả? - Erich ngạc nhiên kêu lên. - Nhưng em có biết hẳn nợ em bao nhiêu tiền trợ cấp nuôi con và tiền đã vay mượn không?

- Em không cần số tiền đó và một nửa bàn ghế là của anh ấy.

- Hay em cần biết chắc hẳn sẽ có đủ tiền để đến thăm em.

- Anh Erich, làm sao anh có thể nói như thế? - Jenny cố giữ nước mắt, nhưng Erich đã kịp thấy.

- Jenny, anh xin lỗi. Anh rất tiếc. Đúng là anh ghen. Anh căm thù cái ý nghĩ thằng đàn ông kia có thể chạm vào em. Anh không muốn hấn đụng một ngón tay vào em.

- Anh ấy sẽ không làm thế. Em có thể hứa với anh điều này. Trời, nhưng có một điều em phải mang ơn anh ấy là chuyện ký giấy tờ cho anh nhận con. Em đã cầu nguyện cho đến giây phút cuối cùng.

- Tiền bạc là một lý lẽ rất tốt.

- Anh Erich, chẳng lẽ anh trả tiền anh ấy?

- Không nhiều. Hai ngàn đôla. Một ngàn một đũa. Cái giá khá rẻ để loại bỏ được hấn.

- Anh ấy đã bán con cho anh. - Jenny cố không để lộ sự khinh bỉ.

- Anh sẵn sàng trả cao gấp năm chục lần.

- Đáng lẽ anh phải cho em biết.

- Anh đã không nói gì cho em, nếu không phải là để em không còn thấy thương hại hấn nữa. Quên hấn đi. Hôm nay là ngày của ta. Hay em mở quà cưới ra đi ?

Quà là một áo lông chồn tuyệt đẹp . - Ôi ! Anh Erich.

- Em mặc thử đi.

Áo lông lông lẫy, mềm mại, nhẹ nhàng, ấm cúng. "Áo được may chỉ để cho em, - Erich hài lòng nói. - Em có biết lúc sáng nay anh nghĩ gì không?"

- Không.

Erich ôm Jenny vào lòng.

- Tối hôm qua anh ngủ không được. Anh rất ghét khách sạn và anh chỉ nghĩ đến một điều : tối nay, Jenny sẽ ở bên mình trong nhà mình. Em có biết bài thơ : "Jenny đã hôn tôi" không ?

- Dường như không biết.

- Anh chỉ nhớ hai câu thôi. "Hãy nói rằng tôi buồn. Hãy nói rằng tôi chán." và những từ cuối cùng, "Jenny đã hôn tôi". Anh nghĩ đến những câu thơ này khi bấm chuông nhà em và một phút sau anh lại thấy Kevin MacPartland hôn em.

- Anh Erich, em xin anh.

Cả trong buổi lễ kết hôn, Jenny cũng không xua đuổi được Kevin khỏi đầu óc mình, nhớ lại đám cưới hai người cách đây bốn năm ở Santa Monica. Hai người đã chọn nhà thờ đó vì Nana đã lấy chồng tại đó. Nana ngồi hàng đầu, nét mặt rạng rỡ. Mặc dù không thích Kevin, nhưng bà đã vui lòng chịu đựng khi nhận thấy bà không thuyết phục nổi Jenny. Không biết bà sẽ nghĩ gì khi thấy buổi lễ ở toà thị sảnh này ?

- Con, Jennifer, con xin lấy ... - Jenny lưỡng lự. Trời, cô xem nói Kevin. Cô cảm nhận ánh mắt dò hỏi của Erich rồi nói lại. - Con, Jennifer, con xin lấy Erich.

- Con người sẽ không chia ly những gì Chúa đã kết hợp.

Quan viên nói những câu này một cách trịnh trọng. Nhưng những lời y như vậy đã từng được đọc lúc đám cưới của Jenny với Kevin.

Họ đến Minneapolis một phút sớm hơn giờ dự kiến. Có một tấm bảng lớn đề CHÚC MỪNG QUÝ KHÁCH ĐẾN MINNEAPOLIS. Jenny nhìn phi trường thật kỹ.

- Em đã đi du lịch về hướng tây xa hơn Pennaylvania, - Jenny cười nói. - Em cứ tưởng là máy bay sẽ đáp ngay giữa đồng cỏ."

Jenny nắm tay Beth. Erich bế Tina. Beth quay lại nhìn cầu thang xuống máy bay. "Đi máy bay nữa đi mẹ". - Bé năn nỉ.

- E rằng anh đã phát động một cái gì đó rồi anh Erich ơi! - Jenny nói. - Dường như cả hai đều thích đi du lịch hạng nhất rồi.

Jenny nhìn thấy một cậu khoảng hai mươi tuổi chạy đến, mảnh dẻ, mái tóc vàng như lúa, đôi mắt to ngây thơ và hai má hồng hào. Cậu ăn mặc chải chuốt, áo bành tô đệm bông, quần len đen, ủng to, đeo găng và đội cái mũ kết tài xế trên mái tóc dày. Cậu cúi nón ra khi đứng lại trước mặt Erich. Jenny nghĩ bụng cậu đẹp trai nhưng trông vẻ mặt đầy lo sợ.

- Thưa ông Krueger, con xin lỗi vì đến trễ như thế. Đường bị đóng băng trơn lăm.

- Xe đâu ? - Erich sẵn giọng hỏi. - Tôi muốn cho vợ con lên xe ngồi. Ta sẽ đi nhận hành lý sau.

- Vâng, thưa ông Krueger. - Sự lo lắng gia tăng trong ánh mắt cậu thanh niên. - Con thật sự xin lỗi vì đã đến trễ.

- Ôi ! Lạy Chúa, - Jenny xen vào. - Chúng tôi đến sớm mà, sớm một phút. Tôi là Jenny. - Cô chìa tay ra cho cậu.

Joe bắt tay cô, thận trọng như sợ làm cô đau. "Thưa bà Krueger, tôi là Joe. Tất cả nóng lòng chờ bà. Ai cũng nói về bà."

- Chắc chắn rồi. - Erich ngắt lời. Anh đẩy Jenny ra trước. Joe đi phía sau. Jenny nhận thấy Erich bức bối. Có lẽ Jenny không nên tỏ ra thân mật như thế? Đột nhiên Jenny cảm thấy cuộc sống ở New York và ở hành lang tranh Hartley, căn hộ trên đường số 37 thật xa vời.

Chương 7

Chiếc Cadillac Fleetwood màu đỏ của Erich còn rất mới và là chiếc xe duy nhất ở bãi đậu không bị vấy tuyết bùn. Jenny tự hỏi không biết Joe có chịu khó rửa xe trước khi đến sân bay hay không. Erich xếp cho vợ ngồi phía sau cùng bé Tina, cho phép Beth ngồi ghế trước rồi chạy nhanh đi giúp Joe nhận hành lý.

Vài phút sau, xe chạy trên đường cao tốc. "Đi đến nông trại mất gần ba tiếng đi đường, - Erich nói với Jenny. - em nên tựa đầu vào vai anh, ngủ một chút đi". Bây giờ, ông anh đã bớt căng thẳng.

Erich đưa tay cho Tina, bé lao vào lòng anh ngay. Anh luôn biết cách đối xử với bé. Mọi âu lo tan biến đi, khi Jenny nhìn thấy nét mặt vui sướng của con gái út.

Xe chạy vào đồng quê. Ánh đèn đường cao tốc mất đi dần dần. Con đường tối lại và nhỏ đi. Joe bật đèn pha lên, Jenny nhìn thấy vài bụi cây thích và những cây sồi cần cỗi. Vùng quê này có vẻ bằng phẳng. Mọi thứ quá khác so với New York. Có lẽ vì thế mà Jenny đã có cái cảm giác xa vời đột ngột khi rời khỏi phi trường, Jenny cần một chút thời gian, để thích nghi, để làm quen, Jenny kê đầu vào vai Erich, nói khẽ "Anh biết không, em mệt lắm". Jenny không muốn gì hơn, ít nhất là ngay bây giờ. Nhưng trời ơi, thật là hạnh phúc khi được tựa đầu vào vai anh, được biết rằng hai người sẽ không bị thời gian hối thúc, xô đẩy nữa. Erich đã đề nghị hoãn lại chuyến đi nghỉ sau khi cưới. "Em không có ai để gửi con, -Erich nói. -Sau này khi đã sắp xếp chỗ ở xong xuôi, ta sẽ tìm người đáng tin cậy, rồi ta sẽ đi". Có bao nhiêu người đàn ông biết tỏ ra ân cần chu đáo như thế này ? Jenny thích thú ngạc nhiên nghĩ bụng.

Jenny cảm nhận ánh nhìn của Erich.

"Em thức rồi hả Jenny?" -Erich hỏi. Nhưng cô không trả lời. Erich dịu dàng vuốt tóc cô, xoa hai thái dương cho cô. Tina đang ngủ, nhịp thở bé nhịp nhàng và đều đặn. Trên ghế phía trước,

Beth không còn nói chuyện với Joe nữa ; có lẽ Beth cũng ngủ rồi.

Jenny cố gắng thở nhịp nhàng. Bây giờ phải nhìn trước mặt, quay lưng lại với cuộc sống mà mình vừa mới rời bỏ và nghĩ đến cuộc sống đang chờ mình phía trước.

Hơn một phần tư thế kỷ nay, ngôi nhà của Erich không có phụ nữ. Có lẽ nhà cần sửa đổi chút ít. Sẽ thật thú vị khi tìm thấy vài dấu vết của Caroline.

Kỳ thật, Jenny nghĩ. Mình không bao giờ nghĩ đến, mẹ của Erich với tư cách là một người mẹ. Mình nghĩ về bà với tư cách là Caroline.

Jenny tự hỏi không biết ba của Erich có nói về bà ấy bằng cách đó. Không biết khi nói "mẹ của con", lúc kể lại kỷ niệm, ông có nói "Caroline và ba..."

Jenny vui mừng trước ý nghĩ sẽ sửa lại ngôi nhà. Bao nhiêu lần cô đã nhìn căn hộ và nghĩ bụng "Phải chi có đủ tiền, mình sẽ làm thế này, thế kia..."

Sẽ thật là kỳ diệu khi được thức dậy buổi sáng mà không buộc phải chạy gấp rút đi làm. Được ở lại với mấy đứa bé, được dành thời gian cho con, thời gian thật, chứ không phải vài phút sau một ngày mệt nhọc. Jenny đã lỡ mất phần tuổi thơ ấu kỳ diệu nhất của hai con rồi.

Và được làm một người phụ nữ nữa. Kevin không hề là người cha thật sự cũng như người chồng thật. Cả trong những lúc riêng tư nhất của hai người, Jenny cũng luôn có cảm giác rằng Kevin đang đóng vai chàng tài tử trong bộ phim của hãng M.G.M.

Và Jenny biết chắc chắn Kevin đã từng ngoại tình, cả trong giai đoạn sống chung ngắn ngủi của hai người.

Erich là một người đàn ông chín chắn hơn. Lẽ ra anh đã có thể lấy vợ sớm hơn, như anh đã thích chờ đợi. Erich không sợ trách nhiệm. Còn Kevin thì trốn tránh trách nhiệm. Erich thật là kín đáo. Fran cho rằng Erich là kẻ mặt ủ mày ê và Jenny còn biết rằng ông Hartley không cảm thấy thoải mái với Erich. Họ không hay biết rằng vẻ bề ngoài lạnh lùng chỉ che giấu bản tính rụt rè. "Anh dễ biểu lộ tình cảm mình bằng cách vẽ hơn". Erich từng thú nhận với Jenny. Tranh của anh chứa chan biết bao nhiêu là tình yêu...

Jenny cảm nhận bàn tay của Erich đang vuốt má cô. "Em yêu, dậy đi. Ta sắp về đến nhà rồi".

- Hả ? Em đã ngủ thật à ? - Jenny ngồi thẳng lại.

Dù nhìn từ phía nào, trông ngôi nhà cũng y như một lâu đài. Dài từ hai mươi lăm đến ba mươi mét và cao hai tầng. Ánh sáng tràn ra từ các cửa sổ lớn trang nhã ở tầng trệt. Mái nhà và đầu hồi nhà sáng lên dưới ánh trăng, như những vương miện sáng chói. Những cánh đồng phủ tuyết sáng loáng như áo khoác bằng lông chồn trắng tạo thành khung cho toà nhà và làm tôn

vinh đường nét hài hoà của nó.

- Anh Erich ời !

- Em có thích không ?

- Có thích không à ? Tuyệt quá ! Lớn hơn gấp hai, gấp năm lần em tưởng. Sao anh không nói trước cho em biết ?

- Anh muốn dành bất ngờ cho em. Anh đã dặn Clyde phải bật đèn sáng trưng. Không ngờ ông ấy làm đúng y lời anh.

Jenny căng mắt ra nhìn, muốn ghi nhớ mọi chi tiết trong khi xe chạy dọc theo con đường thật chậm. Mái hiên bằng gỗ mun trắng có cột nhỏ xuất phát từ cửa hông nhà và kéo dài ra phía sau. Jenny nhận ra cảnh trong tranh Kỷ niệm Caroline. Cô thấy cả cái ghế đu trên tranh. Gió thổi ghế đu lắc nhẹ từ trước ra sau.

Xe quẹo trái, lướt qua hai cánh cổng sắt mở. Trên trụ cổng có tấm bảng có đèn nhỏ chiếu sáng đề "nông trại Krueger." Xe chạy theo lối đi ngoằn ngoèo giữa những cánh đồng tuyết. Bên phải là mép khu rừng, một khu rừng dày đặc những cây cỏ cành trần trụi trơ xương dưới ánh trắng. Xe đi vòng qua ngôi nhà, dừng lại trên lối đi trước bậc thềm đá rộng lớn.

Erich nắm tay Jenny, leo nhanh mấy bậc thềm, mở cửa ra thật lớn. Anh dừng lại, nhìn thẳng vào mắt Jenny. "Ước gì anh được vẽ em trong giây phút này, - Erich nói. - Anh sẽ đặt tên tranh là Đến nhà. Mái tóc đen dài của em, đôi mắt trù mẩn nhìn anh. Em yêu anh mà, phải không Jenny?"

- Em yêu anh, anh Erich à. - Jenny dịu dàng khẳng định.

- Em hãy hứa là đừng bao giờ bỏ anh. Em thề đi, Jenny.

- Anh Erich, làm sao anh có thể nghĩ đến một chuyện như thế?

- Anh xin em, em hứa đi Jenny.

- Em sẽ không bao giờ bỏ anh, anh Erich. - Jenny vòng tay ôm cổ Erich. Anh ấy quá cần tình cảm, Jenny nghĩ bụng. Suốt tháng vừa qua, Jenny đã lo lắng khi nhận thấy quan hệ một chiều của hai người. Erich cho, Jenny nhận. Thật ra không đơn giản như thế, Jenny nhẹ nhõm nhận thấy.

Erich bế Jenny lên. "Jenny, hôn anh đi." Bây giờ thì Erich mỉm cười. Khi bế Jenny vào nhà, Erich hôn lên môi vợ, lúc đầu thì rụt rè, rồi sau đó với niềm xúc động lớn dần. "Ôi ! Jenny !".

Erich đặt Jenny trở xuống đất, ngay cửa vào. Jenny nhìn thấy sàn nhà sáng bóng, tường sơn bằng khuôn trống, đèn chùm vàng bằng pha lê. Tường nào cũng có treo tranh, với chữ ký của Erich ở góc phải. Jenny không nói được tiếng nào suốt một hồi.

Joe đang lên đến phía trên các bậc thềm cùng hai đứa bé. "Đừng chạy nhé", Joe dặn dò hai đứa bé. Nhưng hai bé hoàn toàn tỉnh táo sau giấc ngủ và háo hức muốn thám hiểm chỗ mới. Jenny đi theo Erich, không rời mắt khỏi hai con. Phòng khách lớn mở ra phía bên trái cửa vào. Jenny cố nhớ các chi tiết mà Erich nói về đồ gỗ. Y như một đứa bé khoe đồ chơi, Erich chỉ cho Jenny xem tủ bát đĩa bằng gỗ hồ đào có đá hoa. "Được chế tạo đầu thế kỷ mười tám", Erich nói. "Những cái đèn dầu làm rất công phu, có bóng đèn điện, nằm hai bên một chiếc ghế uy nghi. Ông nội đặt làm ở Áo. Còn đèn thì mang từ Thụy Sĩ đến."

Kỷ niệm Caroline treo ngay phía trên ghế. Ánh đèn chiếu cho nét mặt hiện rõ hơn lúc trưng ở tủ kính hành lang tranh. Dưới ánh sáng trong phòng, Jenny thấy mình giống Caroline hơn nữa. Người phụ nữ trong tranh như đang nhìn Jenny. "Tưởng như hình thánh, - Jenny nói khẽ. - Em có cảm giác như bà ấy nhìn theo em".

- Anh luôn có cảm giác đó, - Erich nói. - Em nghĩ có thể có chuyện đó nổi không ?

Một cây đàn đập hơi tuyệt đẹp bằng gỗ giáng hương kê sát tường hướng tây thu hút ngay sự chú ý của hai bé. Hai đứa trẻ lên ghế bọc nhung, gõ thử vài phím. Jenny bắt gặp Erich nhăn mặt khi chiếc giày của Tina làm trầy nhẹ chân ghế. Jenny vội vàng bắt hai bé bước xuống, mặc lời phản đối của cả hai. "Ta sẽ đi xem phần còn lại của ngôi nhà lớn," Jenny đề nghị.

Mỗi cái bàn lớn, đủ chỗ cho mười hai người, nằm ngay giữa phòng ăn. Lưng tựa của mỗi ghế ngồi có hình trái tim chạm trống trang trí.

Một tấm chăn bằng nhiều mẫu vải ghép lại được căng ở tường đáy. Làm toàn bằng mẫu vải hình lục giác, có thêu hoa chồng lên trên và thêu viền, tấm chăn mang lại một nét vui tươi cho gian phòng trang nhã nhưng hơi khô khan. "Mẹ anh tự làm, - Erich nói. - Đó là chữ cái đầu tên mẹ".

Những kệ bằng hồ đào gắn trên mọi vách tường của thư phòng. Trên mỗi kệ có một hàng sách cùng kích thước sắp xếp thật ngăn nắp. Jenny liếc qua vài tựa sách. "Em mong có thời gian đọc sách lại quá!". Jenny thốt lên. "Anh có bao nhiêu quyển sách vậy?".

- Một ngàn một trăm hai mươi ba.

- Anh nhớ số chính xác à ?

- Dĩ nhiên.

Erich vòng tay qua vai Jenny khi leo lên cầu thang. Động tác này an ủi Jenny, làm giảm đi cảm

giác kỳ lạ mà cô đang có. Thật ra, Jenny nghĩ bụng, y như mình đang được tham quan có hướng dẫn. Xem nhưng không được sờ.

Phòng ngủ chính là một gian rộng lớn ngay góc và nhìn ra trước nhà. Đồ gỗ bằng gỗ dái ngựa màu tối bóng lên mịn màng. Diềm màn và màn cửa sổ cũng cùng vải. Một cái tô pha lê đặt bên trái tủ chứa đầy những cục xà phòng nhỏ thơm mùi thông.

Xà phòng mùi thông. Đó là điều khiến Jenny ngạc nhiên khi bước vào phòng này. Mùi thơm phảng phất của rừng. Rất khó ngửi.

- Mẹ ơi, Tina và con sẽ ngủ ở đây hả mẹ ? - Beth hỏi.

Erich phá lên cười : " Không, Mèo Con à. Tina và con sẽ ngủ bên phòng đối diện. Hay ta đi xem phòng ba ? Ngay bên cạnh".

Jenny bước theo, nghĩ bụng sẽ thấy phòng của một kẻ độc thân. Cô nóng lòng muốn biết sở thích riêng của Erich về trang trí nội thất. Tất cả những gì Jenny đã thấy đến nay dường như đều do anh thừa hưởng lại.

Erich mở cửa phòng tiếp theo. Tại đây đèn trần cũng đã bật sẵn. Jenny nhìn thấy giường chiếc bằng gỗ thích, phủ tấm chăn ghép mảnh vải màu mè. Có những cây viết chì màu, màu sáp và xấp giấy vẽ trên một bàn viết. Tủ sách ba ngăn chứa bộ từ điển bách khoa. Giải thưởng bóng chày của đội thiếu niên chưng trên tủ. Có ghế đu ở góc trái gần cánh cửa. Một cây gậy chơi khúc côn cầu đặt tựa vào tường bên phải.

Đó là phòng của một cậu bé mười tuổi.

Chương 8

- Anh không bao giờ ngủ ở đây nữa từ khi mẹ mất, Erich giải thích. Khi còn bé, anh thích nằm trong giường, lắng nghe tiếng Mẹ động dậy trong phòng. Hôm tối xảy ra tai nạn, anh không vào phòng này nổi. Để đỡ anh, Ba bố trí cho cả hai cha con ở hai phòng cuối. Và hai cha con ở luôn tại đó.

- Ý anh nói rằng không có ai ở phòng này và phòng lớn kia từ gần hai mươi năm nay à ?

- Đúng vậy. Tuy nhiên hai phòng không bị đóng hắt. Không sử dụng nữa.

Thế thôi. Nhưng có ngày con trai ta sẽ ngủ ở đây, em yêu ạ.

Jenny nhẹ nhõm bước ra khỏi phòng. Mặc dù có tấm chăn bằng vải ghép màu sắc tươi vui và bộ đồ gỗ xinh đẹp bằng gỗ thích, nhưng trong phòng thời thơ ấu của Erich ngự trị một không khí khó chịu.

Beth nóng lòng kéo tay áo Jenny. "Mẹ ơi, tụi con đói."

-Ồ ! Mẹ xin lỗi , Mèo Con của mẹ. Ta xuống bếp nhé.

Beth chạy nhanh trong hành lang dài, gây ồn ào khủng khiếp với đôi chân nhỏ xíu. Tina lao theo chị, "Chị Beth, chờ em."

-Đừng chạy, - Erich la với theo.

-Đừng làm đổ vỡ gì nhé, - Jenny căn dặn khi nhớ lại đồ sành sứ mỏng manh trong phòng khách.

Erich lấy áo lông chồn ra khỏi vai Jenny.

- Sao, em nghi thế nào ?

Có một điều gì đó, trong cách đặt câu hỏi của Erich, báo động Jenny. Tưởng như Erich đang mong đợi Jenny tán thành và cô an ủi anh giống như dỗ dành Beth. "Tuyệt đẹp. Em rất thích."

Tủ lạnh đầy thức ăn. Jenny hăm sữa để pha sôcôla, rồi làm những khúc bánh mì jamon. "Có sấm bánh cho ta ", Erich nói rồi đặt tay lên lưng ghế.

"Em sắp xong rồi." Jenny mỉm cười với Erich rồi quay đầu sang hai bé. "Để em dọn cái này là xong."

Tất cả định đứng ra khỏi bàn, thì chuông cửa reo lên. Nét mặt quạu của Erich sáng lại ngay khi anh mở cửa ra. "Mark ! Hay quá ! Mời anh vào !".

Mark Garrett. Bác sĩ Garrett, bác sĩ thú y, bạn thời thơ ấu của Erich. "Anh Mark như người anh trai,- Erich nói với Jenny. - Thật ra, nếu có chuyện gì xảy ra với anh trước khi anh lấy vợ, thì anh Mark sẽ thừa hưởng nông trang."

Jenny đưa tay ra và cảm nhận bàn tay khỏe mạnh và mát mẻ của Mark khép lại trên các ngón tay mình.

"Tôi luôn nghi anh rất khéo chọn, Erich ơi. - Mark nhận xét. - Xin chúc mừng cô đến Minnesota, Jenny à."

Jenny có cảm tình ngay với Mark. "Tôi thật vui sướng được ở đây. " Jenny giới thiệu Beth và Tina. Cả hai đột ngột rụt rè. "Chú cao, rất cao", Beth kêu khẽ.

Mark từ chối lời mời ở lại uống cà phê. "Tôi rất ghét đến đột xuất mà không báo trước, - Mark nói với Erich. - Nhưng tôi muốn đích thân báo tin cho anh. Baron bị bong gân chân khá nặng."

Baron là con ngựa của Erich. "Một con ngựa giống tuyệt đẹp, rất hay khó chịu, rất khó tính, - có lần Erich kể với Jenny. - Một con vật tuyệt mỹ. Đáng lẽ anh có thể cho nó chạy đua, nhưng anh thích giữ cho riêng anh hơn. "

- Có gãy gì không ? - Giọng nói của Erich hoàn toàn bình tĩnh.

- Không.

- Chuyện gì xảy ra vậy ?

Mark lưỡng lự. "Tôi không biết tại sao, nhưng cửa chuồng ngựa để mở và Baron chạy ra ngoài."

- Cửa chuồng ngựa để mở à ? - Erich dần từng từ một. - Ai để cửa mở ?

- Không ai nhận tội cả. Joe thề là có đóng cửa lại sau khi mang phần ăn đến cho Baron sáng nay.

Joe. Cậu tài xế. Vì vậy mà trông cậu ấy hoảng sợ đến thế, Jenny nghĩ. Jenny nhìn hai đứa con gái ngồi yên trên ghế và im lặng. Cách đây một phút, hai bé sẵn sàng bỏ chạy, nhưng bây giờ lại có vẻ nhay cảm với bầu không khí thay đổi, với cơn giận không che đậy của Erich.

- Tôi có dặn Joe là để tôi nói trước. Baron sẽ khoẻ lại trong hai tuần nữa. Tôi nghĩ Joe kéo cửa không kỹ khi rời khỏi chuồng ngựa. Chắc chắn cậu ấy vô ý. Cậu thương con ngựa này lắm.

- Dường như không ai trong gia đình ấy cố ý làm điều xấu bao giờ, - Erich ngắt lời. - Nhưng họ lại làm tất cả để gây hại cho người khác. Nếu Baron bị cà nhấc...

- Nó sẽ không cà nhấc. Tôi đã nắn lại rồi bằng bó cho nó. Sao anh không ra thăm nó ? Nhu vậy anh sẽ yên tâm.

- Có lẽ nên ra xem. - Erich lấy áo bành tô trong tủ áo ở nhà bếp. Nét mặt Erich toát lên sự tức giận lạnh lùng.

Mark bước ra ngoài theo Erich. "Một lần nữa, xin chào mừng cô mới đến vùng này, Jenny à. - Mark nói. - Và tôi xin lỗi vì đã mang tin xấu đến." Lúc cánh cửa đóng lại, Jenny nghe giọng nói trầm ấm trấn an của Mark. "Kìa Erich, đừng lo !."

Sau khi tắm nước nóng rồi nghe đọc truyện, Beth và Tina mới bình tâm lại. Jenny mệt lả rón rén bước ra khỏi phòng hai bé. Cô đã ghép hai cái giường bằng cách đẩy cái giường thứ nhất

sát vào tường, rồi xích cái giường lại để hai bé không ngã khỏi giường. Trước đó, khoảng một tiếng, căn phòng hoàn toàn ngăn nắp, nay bừa bộn lên hẳn. Các vali nằm dưới đất mở toang hoang. Jenny đã bới tung mọi thứ lên để tìm áo ngủ và tấm chăn cung cụ mềm của Tina, rồi sau đó không thèm dọn dẹp lại. Cô mệt quá. Việc này có thể để qua ngày mai. Erich xuất hiện đúng lúc cô bước ra hành lang. Jenny nhìn thấy nét mặt biến sắc khi anh phát hiện sự hỗn độn trong phòng.

- Cứ để đó, anh yêu à, - Jenny mệt mỏi nói. - Em biết là lộn xộn quá, nhưng ngày mai em sẽ dọn.

Jenny cảm giác Erich cố gắng rất nhiều để có giọng nói bình tĩnh. "Anh e rằng anh không thể nào ngủ khi để mọi thứ như thế này đâu."

Erich chỉ mất không đầy năm phút để tháo tung hành lý, cất đồ lót và vớ vào ngăn kéo, treo váy và áo len vào tủ. Cuối cùng Erich sắp hai cái giường nhỏ thật ngay ngắn và thẳng hàng, cất máy đôi giày nhỏ và ủng, chất vali lên kệ trên cùng, rồi khép cánh tủ treo quần áo mà Jenny đã để hé mở.

Khi Erich làm xong, căn phòng ngăn nắp một cách hoàn hảo và hai bé gái không hề động tĩnh. Jenny nhún vai. Thay vì mang ơn anh, cô không thể không nghi rằng lẽ ra nguy cơ đánh thức mấy đứa nhỏ phải quan trọng hơn sự nhất thiết phải biểu diễn màn dọn dẹp đồ đạc, nhất là vào đêm tân hôn.

Ngoài hành lang, Erich ôm Jenny vào lòng. "Em yêu, anh hiểu rằng ngày hôm nay rất dài đối với em. Anh có pha nước tắm sẵn cho em rồi. Chắc là bây giờ nhiệt độ nước đã vừa. Em đi thay đồ đi, trong khi anh chuẩn bị mâm ăn cho cả hai."

Jenny đột nhiên cảm thấy xấu hổ về sự giận hờn của mình. Cô ngẩng đầu lên nhìn Erich, mỉm cười. "Anh đúng là một thiên thần."

Ngâm mình trong bồn tắm khiến Jenny thoải mái. Nước nóng làm Jenny đỡ ê ẩm người và thư giãn ra.

Jenny nghi đến cái áo ngủ dài xinh đẹp và cái áo khoác cùng bộ trong vali. Cô đã mua bộ này ở cửa hàng bằng tháng lương cuối cùng. Nhưng cô muốn mình phải giống như một cô dâu thật tối nay.

Tâm hồn đột nhiên nhẹ hơn, Jenny bước ra khỏi phòng tắm, xả nước đi và lấy cái khăn lông. Tấm gương phía trên lavabo bị đọng đầy hơi nước. Jenny bắt đầu lau khô mình trước, rồi dừng lại để lau hơi nước. Giữa bao nhiêu thứ mới mẻ, Jenny cần tìm lại chính mình, nhìn thấy hình ảnh của chính mình. Jenny soi mình trong gương khi đã lau sạch hơi nước. Nhưng cái mà Jenny thấy không phải là ánh mắt xanh da trời pha xanh lục của mình.

Mà là khuôn mặt của Erich, đôi mắt xanh dương của Erich đang nhìn cô. Erich đã mở cửa nhẹ nhàng đến nỗi Jenny không nghe. Jenny xoay lại, theo bản năng ôm chặt khăn vào mình, nhưng

sau đó cố tình thả rơi khăn lông xuống.

-Ồ ! Anh Erich, anh làm em sợ quá, - Jenny nói. - Em không nghe anh vào.

Erich không rời mắt khỏi khuôn mặt Jenny. "Anh nghĩ em sẽ muốn có áo ngủ, - Erich nói. - Áo đây."

Erich đưa cho Jenny áo ngủ bằng xa-tanh màu ngọc biếc, cổ rộng hình chữ V phía trước và phía sau.

- Anh Erich, em có áo ngủ mới rồi. Anh mua áo này cho em à ?

- Không. Áo của Caroline. - Erich lo lắng liếm môi. Với một nụ cười lạ lùng, anh nhìn Jenny bằng ánh mắt sáng rực say đắm. Khi anh mở miệng lại, là để nói với một giọng van xin. - Vì anh, Jenny à, tối nay em hãy mặc áo này.

Chương 9

Jenny sững sờ nhìn cửa nhà tắm suốt mấy phút, không biết phải làm gì. Mình không muốn mặc áo của một người chết, trong thâm tâm Jenny la lên. Vải xa-tanh mềm mại dính vào các ngón tay cô.

Sau khi đưa áo ngủ, Erich đã đột ngột rời khỏi căn phòng. Jenny rùng mình nhìn vali. Hay Jenny cứ mặc đồ của riêng mình, Jenny sẽ nói : "Em thích cái này hơn, anh Erich à?".

Jenny nhớ lại nét mặt Erich khi đưa áo màu ngọc biếc cho cô.

Có thể áo không vừa với mình, Jenny thầm hy vọng. Như vậy sẽ giải quyết được tất cả. Nhưng Jenny mặc cái áo vừa y. Cổ hình chữ V làm nổi bật hai bầu vú tròn trịa. Jenny liếc nhìn vào gương. Hơi nước đọng trên gương. Có phải vì vậy mà trông Jenny là lạ, hay do màu ngọc biếc làm đậm hơn màu mắt xanh ?

Jenny khó có thể nói áo ngủ hợp hay không hợp với mình. Nhưng mình không muốn mặc nó, Jenny lo lắng tự nhủ. Trong cái áo này mình không còn cảm thấy mình là mình nữa.

Jenny đang chuẩn bị cởi áo ra, thì có tiếng gõ cửa nhẹ. Jenny mở cửa ra, Erich đang mặc bộ pyjama và áo khoác bằng lụa xám tro. Anh đã tắt hết đèn, chỉ để lại đèn bàn ngủ và mái tóc vàng của anh sáng lên dưới ánh đèn.

Tấm trải giường màu tím đỏ đã được kéo ra, drap được lật ngược lại, gối thêu được kê tựa vào đầu giường.

Erich cầm ly sâm banh trong mỗi tay. Anh đưa một ly cho Jenny. Cả hai bước ra giữa phòng, anh cụng ly vào ly Jenny. "Em yêu, anh đã tìm lại được đoạn tiếp theo của bài thơ". Bằng giọng trù mẫn, Erich đọc :

" Khi thấy tôi, Jenny đã hôn tôi,
Nhảy khỏi ghế bành nơi nàng đang đu.
Thời gian ơi, hỡi kẻ trộm, người thích ghi lại
Những niềm vui thú, vậy hãy ghi nhận điều này :
Hãy nói rằng tôi mệt, hãy nói rằng tôi buồn,
Hãy nói rằng tôi đã không có được sự giàu có và sức khoẻ,
Hãy nói rằng tôi đang già đi, nhưng cung hãy nói rằng
Jenny đã hôn tôi, "

Jenny cảm thấy ứa nước mắt. Đây là đêm tân hôn của cô. Người đàn ông đã hiến dâng cho cô bao nhiêu là tình yêu, mà cô yêu thương thật sâu sắc, là chồng cô. Căn phòng xinh đẹp này là của hai người. Mặc kệ cái áo ngủ cô đang mặc trên người ! Chẳng là bao nhiêu để làm cho anh vui. Jenny mỉm cười lại với anh khi cả hai cùng nâng ly chúc mừng hạnh phúc, rồi toàn tâm lao vào lòng anh sau khi anh đã lấy ly ra khỏi tay cô để cất.

Jenny thức tỉnh lâu sau khi Erich ngủ áp vào cô, một cánh tay đặt dưới đầu cô, mặt vùi vào mái tóc cô. Tiếng ồn đường phố là một phần quá tất yếu của đêm ở New York đến nỗi Jenny khó quen với sự im lặng tuyệt đối trong phòng.

Phòng lạnh. Jenny thường thức không khí mát lạnh. Nhưng tất cả thật bình yên, hoàn toàn bất động, ngoại trừ hơi thở đều đặn vào cổ Jenny.
Mình hạnh phúc quá, Jenny nghĩ. Mình không ngờ là có thể có được niềm hạnh phúc như thế.

Erich là một người tình ý tứ, dịu dàng và chu đáo. Jenny đã luôn đoán biết mình có những tiềm năng cảm xúc sâu sắc hơn những cảm xúc mà Kevin đã khơi dậy nơi cô.

Hai người đã nói chuyện trước khi Erich thiếp ngủ đi.

- Trước anh chỉ có một mình Kevin thôi hả Jenny?

- Đúng.

- Trước em, anh chưa hề có người phụ nữ nào khác.

Điều này có nghĩa là anh chưa bao giờ yêu ai hết hay có nghĩa là anh chưa bao giờ làm tình với

một phụ nữ nào khác ? Có thể có chuyện đó được không ?

Jenny thiếp đi. Ánh sáng ban ngày vừa mới lọt vào phòng, thì Jenny cảm thấy Erich động dậy và chui ra khỏi giường.

- Anh Erich.

- Em yêu. Anh không muốn đánh thức em dậy. Anh không bao giờ ngủ nhiều hơn vài giờ. Một lát nữa anh sẽ lên ngôi nhà gỗ để vẽ. Khoảng mười hai giờ trưa anh sẽ về.

Erich hôn nhẹ vào trán và môi Jenny trong khi cô ngủ lại. "Em yêu anh." Jenny nói khẽ.

Căn phòng tràn đầy ánh sáng khi Jenny thức dậy. Cô chạy ra cửa sổ, kéo màn lên và ngạc nhiên nhìn thấy Erich đang đi vào rừng.

Cảnh quang bên ngoài giống như tranh của Erich. Cành cây bất động dưới lớp tuyết đông cứng. Lớp áo trắng dày phủ trên mái kho thóc gần nhà. Xa xa ngoài đồng, nhìn thấy vài đầu gia súc.

Jenny liếc nhìn đồng hồ sứ trên bàn kê đầu giường. Khi đi ngang qua trước phòng cu của Erich, cô liếc vào đó rồi dừng lại. Tấm trải giường bị kéo lên, gối bị nén. Jenny bước vào phòng, sờ tấm drap. Còn ấm, Erich đã bỏ phòng hai người để vào đây. Để làm gì?

Anh ấy ngủ ít, Jenny nghi bụng. Có lẽ anh ấy không muốn đánh thức mình khi động dậy. Anh ấy quen ngủ một mình. Hay anh ấy muốn đọc sách ?

Nhưng anh ấy đã khẳng định là chưa bao giờ ngủ trong phòng này từ lúc mười tuổi.

Tiếng bước chân dồn dập vang lên ngoài hành lang. "Mẹ ơi, mẹ".

Jenny chạy ra , ngồi xuống, mở rộng vòng tay. Beth và Tina, mắt còn ngái ngủ, lao vào lòng mẹ.

- Mẹ ơi, tụi con tìm mẹ khắp nơi, Beth nói.

- Con thích nhà này, - Tina ríu rít.

- Tụi con có quà, - Beth thông báo.

- Quà hả? Mèo con của mẹ tìm được cái gì đó ?

- Con cung thể, - Tina la lên, - Cám ơn mẹ.

- Dưới gối tụi con, - Beth giải thích.

Jenny chung hững mở to mắt ra. Mỗi cô bé cầm trong tay một cục xà phòng nhỏ mùi thông.

Jenny mặc cho Beth và Tina bộ áo liền quần mới bằng nhung sọc đỏ và áo thun sọc. "Không đi học" -Beth tuyên bố.

"Không đi học", Jenny vui vẻ xác nhận. Cô xỏ nhanh cái quần và áo len, rồi ba mẹ con bước xuống nhà. Bà giúp việc vừa mới đến.

Jenny chìa tay. "Có lẽ chị là Elsa. Tôi là..." Cô định nói "Jenny", nhưng nhớ lại nét mặt phật ý của Erich trước thái độ quá thân mật với Joe. "Tôi là bà Krueger." Rồi Jenny giới thiệu hai đứa bé.

Elsa lắc đầu. "Ở đây, tôi cố làm việc thật tốt."

- Tôi thấy rõ điều này, - Jenny nói. - Ngôi nhà sạch bóng.

- Nhờ cô nói lại với ông Krueger rằng về cái vết trên tường phòng ăn, không phải lỗi của tôi. Có thể ông ấy bị dính sơn trên tay.

- Tối hôm qua tôi đâu thấy vết gì đâu.

- Tôi sẽ chỉ cô xem.

Có vết trên giấy dán tường phòng ăn, gần cửa sổ. Jenny xem xét dấu vết, "Chúa ơi, phải dùng kính hiển vi mới nhìn thấy nổi".

Elsa ra phòng khách làm vệ sinh, còn Jenny vào bếp ăn sáng cùng hai con gái. Sau đó, Jenny phát cho hai bé bút chì màu và sách tô màu. "Hai con nghe này, - Jenny đề nghị - Cứ để mẹ thanh thản uống tách cà phê này, rồi mẹ con ta sẽ đi dạo"

Jenny cần suy nghĩ. Chỉ có Erich là có thể đặt mấy cục xà phòng nhỏ dưới gối hai bé. Di nhiên chuyện anh ấy vào xem hai bé sáng nay là hoàn toàn bình thường và không có gì xấu trong việc anh thích mùi thơm, Jenny nhún vai uống hết tách cà phê rồi xỏ áo lạnh cho hai con.

Buổi sáng hôm nay lạnh nhưng không có gió. Erich có báo trước cho Jenny rằng mùa đông ở Minnesota có thể rất khắc nghiệt, thậm chí khủng khiếp nửa kia. "Em sẽ làm quen từ từ, - Erich có nói thêm. - Thời tiết năm nay tương đối khá hơn".

Jenny lưỡng lự một hồi trước cửa. Có thể Erich muốn tự anh dẫn ba mẹ con đi xem chuồng gia súc và chuồng ngựa, và giới thiệu Jenny với người làm ở nông trang. "Đi hướng này" Jenny quyết định.

Jenny kéo Beth và Tina ra phía sau, về hướng những cánh đồng trải dài phía đông. Ba mẹ con bước trên tuyết cứng và dần dần không còn nhìn thấy ngôi nhà nữa. Khi đi về một con đường nhỏ viền theo ranh giới phía đông nông trang, Jenny nhìn thấy một khu đất rào lại và nhận

thấy mình vừa mới đến nghĩa trang dòng họ. Nhìn thấy khoảng nửa chục tấm bia bằng đá granit phía sau hàng rào trắng.

" Cái gì vậy mẹ ?"

Ba mẹ con bước vào khu rào. Jenny đi từ mộ này sang mộ kia, đọc tên. Erich Fritz Krueger, 1843-1913, và Gretchen Krueger, 1847-1915. Có lẽ ông bà kỵ của Erich. Hai đứa con gái nhỏ : Marthea, 1875-1877 và Amanda, 1878-1890. Ông bà nội của Erich : Erich Lars và Olga Krueger, cả hai sinh vào năm 1880. Một em bé, Erich Hans, sống được tám tháng năm 1911. Bao nhiêu mất mát, Jenny nghĩ, bao nhiêu đau thương. Hai bé gái chết trong một thế hệ. Một em bé ở thế hệ tiếp theo. Làm sao có thể chịu được nỗi đau như thế? Mộ tiếp theo là một của Erich John Krueger, 1915-1979. Cha của Erich.

Có một bia một cô độc ở mút hướng nam nghĩa trang, hoàn toàn cách biệt những mộ kia. Đó chính là cái mộ mà Jenny đang cố tình tìm kiếm. Trên đó đọc được : Caroline Bonardi Krueger , 1924-1956.

Cha mẹ của Erich không được chôn chung. Tại sao? Các mộ kia có vẻ bị bỏ hoang. Mộ này dường như vừa mới được làm sạch. Phải chăng tình yêu của Erich dành cho mẹ khiến anh chăm sóc đặc biệt cho mộ của Caroline? Nỗi lo sợ vô cớ chiếm lấy Jenny. Cô cố mỉm cười : "Thôi các con ơi. Mẹ con ta chạy đua nhé. Xem ai đến cuối cánh đồng kia trước."

Hai bé gái vui cười chạy theo mẹ. Jenny để cho con bắt kịp mình, rồi nhường chúng vượt qua mình, giả vờ cực nhọc đuổi theo hai đứa. Cuối cùng ba mẹ con hỗn hển dừng lại. Rõ ràng Beth và Tina thích thú được có mẹ bên mình. Má hồng hào, mắt sáng rỡ, hai bé hớn hỏ. Cả Beth cũng không còn vẻ mặt trang nghiêm. Jenny ôm chặt hai con vào lòng.

"Ta hãy đến chỗ đất nhô kia, rồi về nhà," Jenny đề nghị. Nhưng khi lên đến đỉnh mô đất, ba mẹ con lại phát hiện một nông trang trắng, khá to, nằm phía bên kia ; có lẽ ngôi nhà cũ của dòng họ, nơi hiện ông quản lý nông trang đang ở, Jenny nghĩ.

- Ai ở trong đó vậy mẹ ? Beth hỏi.

- Những người làm việc cho ba.

Cả ba đang quan sát ngôi nhà, thì cửa mở ra. Một người phụ nữ bước ra cổng , vẫy tay , rõ ràng là mời ba mẹ con đến gần. "Beth, Tina, bước nhanh đi con" Jenny hối thúc. "Mẹ nghĩ ta sắp được làm quen với người hàng xóm đầu tiên."

Jenny có cảm giác người phụ nữ nhìn chằm chằm ba mẹ con băng qua cánh đồng. Bà không quan tâm đến cái lạnh, cứ đứng trên ngưỡng cửa, cánh cửa rộng mở phía sau lưng. Thoạt nhìn hình dáng nhỏ và co ro, Jenny tưởng bà là một bà già. Nhưng nhìn gần, bà chỉ hơn năm mươi lăm tuổi một chút. Mái tóc nâu điểm bạc được búi sơ sài trên đỉnh đầu. Cặp kính không gọng

khiến đôi mắt u sầu có vẻ to hơn. Bà mặc cái quần quá rộng và áo len không hình thù, làm lộ rõ đôi vai gầy.

Gương mặt bà vẫn còn dấu tích của một nhan sắc đã phai và cái miệng xệ có bờ môi rõ nét. Giữa cằm có cái lúm đồng tiền nhỏ. Bà nhìn Jenny trong khi cô giới thiệu Beth và Tina.

- Đúng y như Erich nói, - bà nói bằng một giọng bồn chồn. - Thím Rooney à, -Erich nói với tôi- , chờ làm quen với Jenny đi, thím sẽ tưởng như đang thấy Caroline. Nhưng cậu ấy không muốn tôi nói về chuyện này. Rõ ràng bà đang cố gắng bình tĩnh lại.

Jenny chất phác chìa tay ra.

- Và anh Erich cũng đã nói với cháu về thím , thím Rooney à. Anh ấy có kể rằng chồng thím là người quản lý nông trang. Cháu chưa gặp chú ấy.
Người phụ nữ làm ngơ trước lời nhận xét. "Cô đến từ New York à?"

- Đúng.

- Cô bao nhiêu tuổi ?

- Hai mươi sáu.

- Arden, con gái chúng tôi hai mươi bảy tuổi. Anh Clyde nói nó đi New York rồi. Có thể cô đã gặp con gái chúng tôi ? Trong câu hỏi bà có một sự háo hức khác thường.

- E rằng không, -Jenny trả lời. - Nhưng New York rộng lớn quá. Chị ấy làm gì ? Ở đâu ?

- Tôi không biết. Arden trốn nhà bỏ đi cách đây mười năm. Nó đâu cần bỏ trốn. Nó cứ việc nói với tôi : "Mẹ, con muốn đi New York". Tôi sẽ không bao giờ chống đối. Cha nó nghiêm khắc hơn với nó. Có lẽ nó biết cha nó sẽ không để cho nó đi khi còn nhỏ tuổi như thế. Nhưng nó dễ thương lắm. Thậm chí chính nó được làm trưởng nhóm hướng dẫn. Tôi đâu biết nó thêm đi đến thế. Tôi cứ tưởng nó sống hạnh phúc với chúng tôi.

Người phụ nữ chầm chầm bức tường . Chìm đắm trong suy nghĩ, dường như bà kể câu chuyện nhiều lần rồi. "Nó là đứa con độc nhất của chúng tôi. Chúng tôi có nó khá trẻ. Một đứa bé xinh xắn, khao khát được sống, không biết chị hiểu ý tôi muốn nói gì không. Sinh động và đầy năng lực ngay từ lúc mới sinh ra. Vì vậy mà tôi chọn đặt tên nó là Arden. Cái tên rất hợp với nó. Beth và Tina áp mình thật sát vào Jenny. Ở người phụ nữ này, có một cái gì đó trong đôi mắt nhìn chằm chằm, trong khi bà run rẩy, khiến hai bé hoảng sợ.

Trời ơi , Jenny nghĩ. Đứa con một của chị ấy, mà lại bật tin từ mười năm nay. Mình, chắc mình điên mất rồi.

"Nhìn nó kia." Rooney chỉ tấm hình đóng khung trên tường. "Tôi chụp hình nó, hai tuần trước khi nó đi."

Jenny xem xét bức chân dung của một đứa trẻ khoẻ mạnh, tươi cười, có mái tóc vàng xoăn.

- Có thể nó đã lấy chồng. Có thể nó đã có con nữa, Rooney nói. Tôi thường tự nhủ như thế. Khi thấy cô đến lúc này, tôi đã nghĩ có thể là nó.

- Cháu xin lỗi, Jenny nói.

- Không sao. Xin cô đừng nói với Erich rằng tôi lại kể lể về Arden. Anh Clyde nói rằng Erich đã chán ngấy nghe tôi lảm nhảm về Arden và Caroline. Chính vì vậy mà cậu ấy không cho tôi lo nhà cửa nữa, sau khi cha cậu ấy mất. Tôi chăm sóc nhà rất kỹ, y như nhà mình. Anh Clyde và tôi đến khi John và Caroline mới cưới nhau. Caroline rất thích cách làm của tôi và, sau khi cô ấy mất, tôi cũng tiếp tục làm y như vậy, như thể cô ấy sắp bước vào nhà bất cứ lúc nào. Mời cô xuống bếp đi. Tôi có làm bánh chiên và cà phê.

Mùi cà phê bay khắp nhà bếp. Tất cả ngồi quanh cái bàn ăn sơn trắng. Beth và Tina ăn ngon ngiến : bánh chiên còn nóng hổi và uống sữa.

- Tôi còn nhớ Erich khi bằng tuổi hai con bé này, Rooney nói. Tôi thường làm bánh chiên cho cậu ấy. Mẹ cậu ấy luôn gửi cho con cho tôi khi đi chợ. Tôi coi cậu ấy y như con mình. Mà tôi vẫn thế. Tôi mất mười năm mới sinh được Arden. Nhưng Caroline đã sinh Erich ngay năm đầu tiên. Tôi chưa bao giờ thấy một cậu bé yêu mẹ đến thế. Luôn bám váy mẹ. Trời, đúng là cô giống Caroline quá !.

Bà nhắc bình cà phê lên, rót đầy tách Jenny nữa. "Và Erich đã tỏ ra rất hào phóng với chúng tôi. Cậu ấy đã bỏ ra rất nhiều tiền để thuê thám tử đi tìm Arden."

Phải, đúng là kiểu của Erich, Jenny nghĩ. Đồng hồ trên bồn rửa chén gỗ mười hai giờ. Jenny vội vàng đứng dậy. Có lẽ Erich đã về rồi. Jenny đang hết sức muốn được ở bên anh. "Thím Rooney à, tụi cháu phải đi đây. Cháu hy vọng thím sẽ ghé thăm tụi cháu."

- Cứ gọi tôi là Rooney. Như mọi người. Bây giờ anh Clyde cấm tôi không được vào ngôi nhà lớn. Nhưng tôi lén lút làm trái lời ông xã. Tôi thường vào kiểm tra xem mọi thứ có ngăn nắp không. Cô cứ ghé thăm tôi. Tôi rất thích có người đến chơi.

Nụ cười đột nhiên biến đổi gương mặt bà. Trong chốc lát, nếp nhăn tuổi già biến mất và Jenny nghĩ bụng có lẽ thời xưa Rooney là một phụ nữ rất xinh đẹp.

Rooney nhất định cho ba mẹ con một đĩa bánh chiên. "Để ăn chiều." Rồi bà mở cửa ra và đột ngột kéo cổ áo len lên. "Có lẽ bây giờ tôi đi tìm Arden đây", bà thở dài. Giọng nói bà lại mơ hồ trở lại.

Mặt trời trưa sáng rực thật cao trên bầu trời, chiếu xuống những cánh đồng phủ tuyết. Ngôi nhà hiện ra sau khúc quẹo con đường. Gạch màu nhạt sáng bóng. Nhà của ta, Jenny nghĩ bụng. Jenny nắm tay hai bé. Chẳng lẽ Rooney lại đi lang thang trên dải đất bất tận kia để tìm đứa con bị thất lạc ?

- Bà ấy tử tế quá, Beth tuyên bố.

- Phải, bà ấy rất tử tế, Jenny đồng tình. Bây giờ ta phải chạy nhanh lên. Mẹ chắc chắn ba đang chờ mẹ con ta đấy.

- Ba nào ? Beth ung dung hỏi.

- Ba duy nhất của con.

Trước khi mở cửa bếp ra, Jenny thì thầm : "Ta hãy đi thật nhẹ để gây bất ngờ cho ba".

Mắt sáng rỡ, hai bé gật đầu.

Jenny nhẹ nhàng xoay tay cầm cửa. Giọng nói của Erich vang lên, từ phòng ăn. "Làm sao bà dám buộc tội tôi đã gây vết bẩn này ! Chắc chắn bà đã chạm vào giấy dán tường bằng cái giẻ dính đầy si, khi phúi bụi bờ cửa sổ. Bà có biết là bây giờ phải lột lại toàn bộ giấy tường không? Bà có tưởng tượng sẽ khó khăn như thế nào để tìm ra giấy tường với cùng hoa văn này không? Tôi đã nói bà bao nhiêu lần là phải thận trọng kỹ lưỡng với mấy cái giẻ mắc dịch của bà...?"

- Nhưng, thưa ông Krueger... Lời phản đối của Elsa bị cắt ngang ngay lập tức.

- Tôi yêu cầu bà phải xin lỗi tôi vì đã dám tố cáo tôi là thủ phạm gây ra vết bẩn này. Nếu không, bà sẽ ra khỏi nhà này và không bao giờ quay lại nữa.
Có hồi im lặng.

- "Mẹ, Beth hoảng sợ kêu.

- "Suyt", Jenny nói. Chẳng lẽ Erich lại làm lớn chuyện như thế này chỉ vì một cái vết bé tí xíu. Không thể được ! Nhưng không nên xen vào, Jenny tự nhủ theo bản năng. Mình cũng không giúp ích được gì.

Khi nghe tiếng Elsa phát âm bằng một giọng đau khổ và bực bội : "Tôi xin lỗi, thưa ông Krueger". Jenny đẩy hay con trở ra ngoài và đóng cửa lại.

Chương 10

- Tại sao ba giận vậy ? Tina hỏi.
 - Mẹ không biết, cưng à. Nhưng ta sẽ làm như không nghe thấy gì cả. Đồng ý nhé ?
 - Nhưng ta đã nghe thấy mà, Beth nghiêm trang nói.
 - Mẹ biết, Jenny thừa nhận, nhưng chuyện này không liên quan đến ta. Bây giờ được rồi. Vào đi.
 - Ôi anh Erich ơi ! Lần này Jenny gọi trước khi bước vào. Không để cho anh kịp trả lời, Jenny nói tiếp thật lớn : " Ở đây có ông chồng nào không vậy kìa ?"
 - Em yêu ! Erich vội vàng bước vào nhà bếp, một nụ cười nong nân trên môi, nét mặt hoàn toàn thư giãn. Anh đang hỏi Elsa xem ba mẹ con em đi đâu rồi. Anh rất thất vọng rằng ba mẹ con em đã đi rồi. Anh định tự anh dẫn mẹ con em đi xem tất cả.
- Erich ôm Jenny, cạ má còn lạnh do không khí bên ngoài vào má Jenny.
- Em biết anh sẽ muốn dẫn mẹ con em đi xem nhà, Jenny nói. Nên mẹ con em chỉ đi hứng khí trời ở những cánh đồng phía đông. Anh không tưởng tượng nổi em thích thú như thế nào khi đi dạo mà không phải dừng lại mỗi bước ở một đèn đỏ.
 - Anh sẽ phải tập cho em tránh những cánh đồng có bò tót thả rong, Erich mỉm cười. Em biết không, đụng đầu với đèn đỏ còn hay hơn là với bò tót. Khi đó Erich để ý thấy cái đĩa trong tay Jenny. Cái gì vậy ?
 - Bà Toom cho mẹ , Beth nói.
 - Bà Toomis, Jenny chỉnh.
 - Bà Toomis, Erich lặp lại. Hai cánh tay anh xịu xuống dọc theo người, Jenny, không lẽ em đến nhà bà Toomis sao?
 - Bà ấy vậy em đến, Jenny giải thích. Sẽ thật vô lễ nếu...

Erich ngắt lời cô. "Bà ấy vậy bất cứ một ai. Chính vì vậy mà lẽ ra em nên chờ anh, em yêu. Thím Rooney bị rối loạn trí óc và nếu em đáp lại thím, thì thím sẽ không tha em nữa. Anh đã buộc phải cho chú Clyde hiểu rằng chú phải ngăn cản thím đến đây. Dù thím đã nghỉ hưu rồi, nhưng thỉnh thoảng anh vẫn bắt gặp thím lảng vảng trong nhà. Anh cầu xin Chúa hãy giúp thím, Jenny à, nhưng anh rất khó chịu phải thức dậy giữa đêm khi nghe thím bước đi ngoài hành lang hay

thậm chí thấy thím đang đứng ngay giữa phòng anh nữa." Erich quay sang Beth. "Nào Mèo con, cởi đồ ra nhé." Rồi anh nhắc Beth lên, cho ngồi trên tủ lạnh, khiến bé hết sức thích thú.

- Con nữa, con nữa , - Tina la lên.

- Con nữa, con nữa, - Erich bắt chước giọng Tina.- Có đúng chỗ này rất tốt để cởi ửng không ?- Erich hỏi.- Độ cao rất vừa. Đúng không Mẹ ?

Jenny bước lại gần tủ lạnh, sợ có một đứa cúi ra phía trước nhiều quá và ngã. Nhưng Jenny nhanh chóng yên tâm lại. Erich cởi nhanh ửng cao su nhỏ và bế hai bé xuống. Trước khi đặt hai bé trở xuống đất, Erich hỏi : "Sao hả hai bé, ta đây tên là gì?"

Tina nhìn Jenny. "Ba? " Bé hỏi bằng một giọng thăm dò.

- Mẹ có nói ba là ba duy nhất, - Beth thông tin.

- Mẹ nói thế à ? - Erich thả hai bé ra rồi mỉm cười với Jenny. - Cảm ơn Mẹ.

Elsa bước vào nhà bếp. Sự giận hờn làm hõm đi khuôn mặt đỏ hằm hằm của bà. "Thưa ông Krueger, tôi làm xong phần trên rồi. Bây giờ ông có muốn tôi làm gì khác không?"

- Phần trên hả? Jenny nhanh miệng hỏi. Tôi định báo trước cho chị đây. Hy vọng chị không bỏ công tách hai cái giường trong phòng ngủ hai đứa nhỏ. Hai bé sẽ lên ngủ đây.

- Anh có dặn Elsa dọn dẹp phòng. Erich nói.

- Anh Erich ơi, nhưng hai bé không thể ngủ trên giường cao như thế, Jenny phản đối. Em nghĩ phải tìm giường trẻ em cho chúng. Một ý nghĩ đột nhiên xuyên qua đầu Jenny. Như thế là mạo hiểm, nhưng vẫn có thể xem là một yêu cầu bình thường. "Anh Erich, sao hai con không thể ngủ trong phòng cũ của anh? Giường đủ thấp."

Jenny xem xét nét mặt Erich, chờ đợi phản ứng của anh. Nhưng Jenny vẫn để ý thấy ánh mắt xảo trá của Elsa. Bà ấy đang khoái chí tốt độ, Jenny nghĩ bụng. Bà ấy biết Erich muốn từ chối.

Erich sậm mặt lại. "Jenny à, về vấn đề này, Erich đột nhiên nói bằng một giọng trịnh trọng, anh định nói cho em biết rằng hai bé không được phép sử dụng căn phòng đó. Không ai được ở phòng đó. Anh cứ tưởng là anh đã nói rõ về chuyện này. Sáng nay Elsa có cho anh biết rằng giường bị tốc chần ra."

Jenny giật mình. Dĩ nhiên là cô không hề nghĩ rằng có thể Beth hay Tina đã chui vào giường khi đi lang thang trong nhà sáng nay, lúc mẹ vẫn còn ngủ.

- Em xin lỗi.

Erich dịu lại. "Không sao đâu, em yêu à. Cứ để hai bé ngủ như tối hôm qua. Ta sẽ đặt mua giường trẻ con thật sớm."

Sau khi cho con ăn súp, Jenny dẫn hai bé lên lầu ngủ. Jenny vừa kéo rèm xuống, vừa dặn dò. "Bây giờ hai con hãy nghe mẹ kỹ nhé. Khi hai con thức dậy, mẹ cấm hai con không được chui vô những giường khác, rõ chưa?"

- Nhưng ở nhà tụi con luôn lên giường của mẹ mà, - Beth ngạc nhiên phản đối.

- Đó là chuyện khác. Mẹ nói về những cái giường khác. Jenny hôn con âu yếm. Các con hứa nhé! Mẹ không muốn ba giận.

- Ba la to lắm. - Tina nói khẽ, mắt đang nhắm lại. - Quà của con đâu ?

Mấy cục xà phòng nhỏ để trên bàn kê đầu giường. Tina nhét cục xà phòng dưới gối. "Cám ơn mẹ đã cho con cái này. Mẹ ơi, tụi con không hề lên giường mẹ."

Erich đã bắt đầu xắt lát thịt gà tây để nhét bánh mì. Jenny cố tình đóng kín cửa , cách ly nhà bếp với phần nhà còn lại.

"Chào anh", Jenny nói. Cô ôm Erich nói khẽ : "Anh này, chúng mình đã ăn bữa tân hôn với mấy đứa nhỏ rồi. Ít nhất anh phải để cho em chuẩn bị bữa ăn tình yêu đầu tiên của chúng mình tại nông trang Krueger chứ, anh cứ rót thêm chút sâm banh mà chúng mình chưa uống hết tối hôm qua."

Erich đặt lên mái tóc Jenny. "Đêm hôm qua thật là tuyệt diệu đối với anh. Còn em?"

- Tuyệt vời.

- Sáng nay anh chẳng làm được gì. Anh cứ nghĩ đến em đang ngủ. Erich bật lò sưởi gang lên, rồi cả hai vừa uống sâm banh vừa ăn bánh mì thịt, ngồi ôm nhau trên đi-văng. "Anh biết không" Jenny nói, lúc đi dạo sáng nay, em đã hiểu ra rằng nông trang là biểu tượng của sự liên tục. Em không biết nguồn gốc mình. Em không biết cha mẹ em sống ở quê hay ở thành phố. Em không biết người phụ nữ đã sinh ra em thích vẽ hay thích may, hay chơi một nhạc cụ nào đó. Thật là kỳ diệu khi biết hết về cha mẹ mình. Em đã nhận ra điều này khi xem nghĩa trang.

- Em đến nghĩa trang à? Erich hỏi nhẹ nhàng.

- Đúng. Có phiền gì anh không?

- Vậy em đã thấy ngôi mộ của mẹ ?

- Có.

- Và có lẽ em tự hỏi không hiểu tại sao Caroline không được chôn gần ba anh như mọi người ?

- Em có thấy ngạc nhiên.

- Không có gì bí ẩn cả. Caroline có cho trồng mấy cây thông đen Nauy . Lúc đó, mẹ anh có nói với ba anh rằng mẹ muốn được chôn cất ở mút phía nam nghĩa trang, dưới mấy cây thông. Mặc dù không thích, nhưng ba anh vẫn tôn trọng ước muốn của mẹ anh. Trước khi mất, ba có nói với anh rằng ông muốn được chôn gần ông bà nội. Theo một kiểu, thì như vậy là tốt nhất đối với cả hai. Anh tin chắc sau này ba anh đã hối hận vì đã buộc mẹ phải bỏ hội họa, do cứ trêu chọc mẹ và tài vẽ của mẹ. Cho dù mẹ có vẽ hay ghép những mẫu vải làm mấy tấm chăn cũng không thay đổi được gì. Ba đã sai lầm . Sai lầm !

Erich ngưng nói, nhìn chăm chăm lửa cháy trong lò, như đã quên đi sự hiện diện của Jenny. "Nhưng mẹ cũng thế", Erich nói khẽ.

Jenny rùng mình lo lắng. Lần đầu tiên, Erich đã ngầm cho Jenny hiểu rằng giữa ba mẹ anh, không phải luôn luôn tốt đẹp.

Jenny dần dần thiết lập những thói quen hằng ngày và hoàn toàn mãn nguyện với cuộc sống mới, càng ngày càng ý thức được tất cả những gì cô đã bỏ mất khi không được ở bên con.

Những buổi sáng không đi đến ngôi nhà gỗ, Erich làm việc trong văn phòng gần chuồng ngựa cùng ông Clyde Toomis, ông quản lý. Ông thấp, gần sáu mươi tuổi, mặt rám nắng đầy nếp nhăn, mái tóc dày bạc vàng vàng. Clyde có cung cách thẳng thừng gần như thô lỗ. Khi giới thiệu ông với Jenny, Erich đã tuyên bố : "Thật ra, chú Clyde coi toàn bộ công việc điều hành. Thậm chí có lúc anh nghĩ anh có ở đây chỉ để làm cảnh thôi."

- Dù sao, trước bức tranh vẽ, thì anh không chỉ làm cảnh thôi, - Jenny cười nói và ngạc nhiên vì Clyde không hề cãi lời Erich.

- Cô có nghĩ cô sẽ thích sống ở đây không ? - Clyde hỏi.

- Tôi đã thấy thích rồi, - Jenny mỉm cười trả lời.

- Đối với một người thành thị, thì là một sự thay đổi rất lớn, ông nói thẳng. Hy vọng cô sẽ không bị khó khăn nhiều quá.

- Hoàn toàn không.

- Lạ thật, ông nói, gái quê thì chỉ mơ lên thành phố. Gái thành phố thì bảo là thích quê. Jenny nghĩ giọng ông đượm chút cay đắng và tự hỏi không biết ông có đang nghĩ đến con gái ông hay

không. Jenny biết chắc là đúng vậy khi nghe ông nói thêm : "Vợ tôi bị kích động lên vì có cô và mấy đứa nhỏ đến đây. Nếu bà đến quấy rầy cô, thì cô cứ cho tôi biết. Rooney không muốn làm phiền ai, nhưng đôi lúc bà bị lẫn trí."

Jenny có cảm giác ông như đang giữ thế phòng ngự khi nói về vợ ông. "Cháu đã rất vui khi được nói chuyện với thím, " Jenny nói thật.

Clyde dịu lại một chút. "Cô thật tử tế. Bà ấy đang tìm mẫu áo đầm để may cho hai bé gái của cô. Có phiền gì cô không?"

- Không, trái lại kìa.

Khi rời khỏi văn phòng, Erich nói trước với Jenny. "Jenny ơi, Jenny, em đừng khuyến khích thím Rooney nhé."

- Em hứa sẽ không để thím đi quá xa. Anh Erich à, thím chỉ cảm thấy quá cô đơn.

Mỗi buổi chiều sau khi ăn trưa, trong khi hai bé đang ngủ trưa, Erich dẫn Jenny đi trượt tuyết để thám hiểm đất nhà. Elsa vui lòng coi Beth và Tina khi chúng ngủ. Thật ra chính bà đã xung phong làm việc này. Jenny gần như chắc chắn Elsa muốn chuộc lỗi vì đã buộc tội Erich gây cái vết trên tường phòng ăn.

Nhưng, có đúng anh ấy không thể là thủ phạm của cái vết bẩn đó không? Thường tay anh vẫn còn dính sơn hay than khi anh về ăn trưa. Khi anh bắt gặp bất cứ cái gì bị xê dịch, cái rèm không nằm đúng chính giữa dây treo, món đồ mỹ nghệ sai chỗ, là anh tự động đến chỉnh lại cho đúng. Nhiều lần Jenny đã ngăn anh chạm mấy ngón tay dính sơn dây đó.

Người ta đã thay giấy dán tường phòng ăn. Thợ dán tường và phụ tá của ông tỏ ra rất ngạc nhiên khi bước vào phòng. "Cô nói ông nhà đã mua tám cuộn giấy khổ rộng với giá cao như thế, và chỉ để dán lại y như thế này à?"

- Chồng tôi đã quyết như thế rồi.

Khi thợ làm xong, căn phòng lại y như trước, chỉ khác là không còn vết bẩn.

Buổi tối, sau khi ăn, hai người thích ngồi trong thư phòng để đọc sách, nghe nhạc hoặc nói chuyện. Có lần Erich hỏi Jenny về vết thẹo nhỏ ở đường chân tóc. "Tai nạn ô tô lúc em mười sáu tuổi. Có một kẻ đã vượt qua làn trắng trên đường, tông vào xe em".

- Chắc là em sợ lắm.

- Em không nhớ gì, Jenny cười nói. Đầu em văng ra phía sau rồi em ngất xỉu. Em tỉnh lại ba ngày sau tại bệnh viện. Cú sốc khá nghiêm trọng, đủ để làm em quên mất ba ngày ấy. Nana

điên lên vì lo lắng. Bà cứ tưởng em bị chấn thương sọ não hay một cái gì đó như vậy. Thật ra em bị nhức đầu suốt một thời gian, và thậm chí em bị những cơn mộng du lúc học thi nữa. Theo bác sĩ là do lo âu. Dần dần thì hết.

Bằng lời lẽ ngắt quãng, sau đó thì như buột miệng thốt ra hết, Erich kể lại cho Jenny vụ tai nạn của mẹ. "Caroline và anh vừa mới bước vào xưởng sửa của chuồng bò để xem con bê mới sinh. Nó vừa mới cai sữa và Caroline cho nó uống sữa bình. Nền đất bùn sình và Caroline bị trượt chân. Caroline định bám vào một cái gì đó để không té. Cái đó chính là dây đèn. Caroline té vào chậu nước đầy cùng với bóng đèn. Tên công nhân ngu ngốc, chính là cậu của Joe, được giao việc sửa điện trong chuồng bò, đã để đèn treo ở một cái đỉnh. Chuyện kết thúc trong vòng một phút."

- Em không biết là anh cũng có ở đó với mẹ.

- Anh không thích nói về chuyện này. Luke Garrett, ba của Mark, cũng có ở đó. Bác đã làm tất cả để cho mẹ tỉnh lại. Hoài công. Còn anh thì đứng đó, cầm gậy chơi khúc côn cầu mà mẹ vừa mới tặng anh nhân sinh nhật."

Jenny ngồi trên cái đôn bên chân ghế bành bằng da của Erich. Anh cúi xuống kéo Jenny vào mình, giữ cô thật chặt trên ngực anh. "Suốt một thời gian lâu, anh đã cầm thù cây gậy. Sau đó, anh xem nó như món quà cuối cùng của Caroline." Erich hôn mí mắt Jenny. "Jenny, em đừng buồn. Có em là anh thấy an ủi hẳn. Em yêu, anh xin em hãy hứa với anh một điều."

Jenny đoán biết Erich muốn nghe điều gì. Jenny trều mển nói khẽ. "Em sẽ không bao giờ bỏ anh đâu."

Chương 11

Jenny đang đi chơi cùng Beth và Tina, thì cô nhìn thấy Rooney đang cúi qua hàng rào ở cuối nghĩa trang. Dường như bà đang nhìn ngôi mộ của Caronline.

"Tôi nhớ lại những giây phút tuyệt diệu cùng với Caroline khi cả hai còn trẻ và khi Erich còn nhỏ, và về sau nữa, khi Arden đã ra đời. Có hôm Caroline chụp hình Arden. Một tấm hình đẹp lắm. Không biết hình đó đâu rồi. Nó biến mất khỏi phòng tôi. Ông Clyde nói có lẽ tôi đã mang đi đâu đó, như tôi thường hay làm. Sao cô không ghé thăm tôi nữa?"

Jenny có dự kiến trước câu hỏi này. "Tụi cháu bận dọn chỗ ở mới. Beth, Tina chào bà Toomis

đi."

Beth rụt rè chào Rooney. Tina chạy đến, ngẩng đầu lên để hôn bà. Rooney cúi xuống vuốt tóc bé. "Con bé này làm tôi nhớ Arden. Lúc nào cũng chạy lăng xăng. Có lẽ Erich đã khuyên cô nên tránh tôi. Tôi không giận cậu ấy. Có lẽ có lúc tôi thật sự hay quấy. Nhưng tôi đã tìm thấy mẫu áo mà tôi tìm. Tôi có thể may áo cho hai bé được không?"

- Cháu sẽ thích lắm. - Jenny nói và nghĩ rằng chắc Erich sẽ phải chấp nhận việc cô kết bạn với Rooney. Có một điều gì đó hết sức cảm động nơi người phụ nữ này.

Rooney quay lại, nhìn nghĩa trang một lần nữa.

Cô có cảm thấy hơi cô đơn ở đây không ? -bà hỏi.

- Không, - Jenny trả lời thật tình. - Dĩ nhiên là có thay đổi rất nhiều. Trước kia, cháu phải làm việc nhiều, công việc mất hết thời gian, cháu gặp rất nhiều người trong ngày, điện thoại reng liên tục, bạn bè thường ghé thăm cháu. Tất nhiên là hơi thấy thiếu những thứ này. Nhưng nói chung cháu rất hạnh phúc ở đây.

- Giống như Caroline, - Rooney nói. - Lúc đầu thì quá hạnh phúc. Rồi sau đó thì tất cả thay đổi. - Bà cúi mắt xuống tấm bia giản dị phía bên kia hàng rào. Có mây tuyết và cây thông tạo những bóng di chuyển trên đá hoa cương màu hồng nhạt. - Ồ! Phải! Mọi thứ đều khác đi đối với Caronline, bà nói khẽ, rồi khi Caroline mất, thì mọi thứ khác đi đối với tất cả chúng tôi.

- Em muốn tổng cổ anh đi à, - Erich phản đối. - Anh không muốn đến đó.

- Dĩ nhiên là em muốn tổng cổ anh đi, - Jenny thừa nhận. - Ôi ! Anh Erich ơi ! Bức tranh này hoàn hảo quá ! - Jenny nhắc một tấm tranh chín mươi centimét trên một trăm hai mươi centimét để xem kỹ hơn. - Anh đã thể hiện lại được cái lớp màn vô hình bọc quanh cây cối lúc đêm chồi. Và cái dấu quanh lớp băng trên sông, báo hiệu băng sắp tan , rằng nước đang chảy ở dưới, đúng không?

- Em có con mắt chuyên gia, em yêu ạ. Đúng vậy.

- Anh đừng quên rằng em có bằng cử nhân mỹ thuật. Từ mùa này sang mùa kia. Tựa hay quá. Sự thay đổi thật là tinh tế.

Erich đặt tay lên vai Jenny và cùng cô ngắm bức tranh. "Nếu có bức tranh nào mà em thích giữ lại, thì em cứ nói, anh sẽ không đưa đi trưng bày."

- Không được, như vậy không hay. Đây là lúc phải khẳng định tên tuổi của anh. Nghĩ lại, em rất thích được làm phu nhân của họa sĩ danh tiếng nhất Hoa Kỳ. Người ta sẽ chỉ em và nói : "Xem kìa, cô ấy thật là có phước ! Mà anh ấy lại đẹp trai nữa !".

Erich kéo tóc Jenny. "Người ta sẽ nói thế à?"

- Có, có. Và người ta sẽ nói đúng.

- Anh có thể nói với họ là anh sẽ không dự buổi triển lãm tranh đó.

- Anh Erich, anh đừng làm thế. Họ đã tổ chức chiêu đãi cho anh rồi mà. Em thật sự muốn đi theo anh, nếu được. Nhưng làm sao mà bỏ mấy đứa nhỏ lại, và cũng không thể lôi chúng theo được. Để lần sau vậy.

Erich bắt đầu xếp tranh lại thành chồng. - Em hãy hứa với anh là em sẽ nhớ anh, - Jenny à.

- Em sẽ nhớ anh lắm lắm. Em sẽ cảm thấy rất cô đơn suốt bốn ngày đó. - Jenny không nén được tiếng thở dài. Suốt gần ba tuần, cô hầu như chỉ nói vài lời với vài người : Clyde, Joe, Elsa, Rooney và Mark.

Elsa quá ít nói đến nỗi tưởng như bà câm. Khó có thể nói rằng Rooney, Clyde và Joe là bạn bè. Jenny có trò chuyện ngắn ngủi với Mark một lần duy nhất từ tối hôm đầu tiên ; mặc dù Mark đã ghé khám cho con ngựa Baron gần sáu lần, theo lời Joe.

Một tuần sau khi đến đây, Jenny đã nhận thấy rằng chuông điện thoại không bao giờ reng.

- Bộ ở đây không ai nghe nói đến chiến dịch quảng cáo "Một cú điện thoại luôn làm bạn bè vui vẻ " à ? Jenny đã nói đùa.

- Mấy cú điện thoại đến thẳng văn phòng , Erich giải thích. Anh chỉ nhận mấy cú điện thoại trực tiếp tại nhà khi anh đang chờ thông tin quan trọng. Nếu không người ta chuyển cho anh từ văn phòng.

- Nhưng nếu không có ai trong văn phòng ?

- Thì máy trả lời tự động sẽ ghi lại tin nhắn.

- Anh Erich ơi, nhưng tại sao vậy ?

- Em yêu, anh rất ghét một điều, là tiếng chuông reng điện thoại liên tục đột nhập vào cuộc sống. Dĩ nhiên là khi anh đi vắng, chú Clyde sẽ nối đường dây về nhà để anh có thể gọi em.

Jenny định phản đối, nhưng nghĩ lại. Sau này, khi có bạn trong vùng, thì cô sẽ cố thuyết phục Erich thiết lập lại hệ thống điện thoại bình thường.

Erich chọn xong tranh. "Jenny , anh nhớ ra, đã đến lúc anh phải cho em ra mắt người ta một chút. Chủ nhật tuần tới, em có muốn đi nhà thờ không?"

- Ôi, dường như anh đi guốc trong bụng em! - Jenny cười nói. - Em đang nghĩ là em rất muốn gặp vài bạn bè của anh.

- Anh thích cho tiền hơn là dự lễ. Còn em?

- Khi còn bé, em không bao giờ vắng lễ chủ nhật. Về sau, sau đám cưới với Kev, em không còn chuyên cần nữa. Nhưng, như Nana thường nói, quả táo không bao giờ rời xa cây táo. Sẽ có ngày em quay lại dự lễ đều đặn hơn.

Hai người đi nhà thờ tín đồ đạo Lu-te chủ nhật hôm sau. Toà nhà cũ và không lớn lắm. Nắng mùa đông óng ánh qua cửa kính màu tinh tế, phát ngũ sắc xanh, vàng đỏ vào chính diện. Jenny đọc những tên ghi phía dưới vài kính màu : ERICH VÀ GRETCHEN KRUEGER KÍNH TẶNG, 1906... ERICH VÀ OLGA KRUEGER KÍNH TẶNG, 1930.

Kính màu phía trên bàn thờ, cảnh Tôn thờ các Đạo sĩ, đặc biệt rất đẹp, Jenny giật mình khi đọc dòng chữ phía dưới : ĐỂ TƯỞNG NHỚ CAROLINE BONARDI KRUEGER, ERICH KRUEGER KÍNH TẶNG.

Jenny kéo tay Erich. "Anh tặng kính màu này lúc nào vậy?"

- Năm ngoái, lúc sửa chữa nhà thờ.

Ngồi giữa hai người, Beth và Tina không nhúc nhích, trông hơi gò bó trong áo bành tô và đội mũ xanh mới toanh. Người ta nhìn chằm chằm cả bốn trong khi buổi lễ nhà thờ diễn ra. Jenny biết rằng những ánh nhìn này không qua mắt được Erich. Mặt anh có một nụ cười hài lòng, và trong khi nghe giảng thuyết, anh nhét tay mình vào tay Jenny thì thầm : "Em đẹp lắm, Jenny à. Mọi người nhìn em và hai đứa bé."

Khi ra, Erich giới thiệu Jenny với cha Barstrom, một người đàn ông nhỏ nhắn hơn sáu mươi lăm tuổi, nét mặt dịu dàng. "Chúng tôi rất vui cô đã đến với chúng tôi, Jenny à" cha nhiệt tình nói. Cha cúi mắt xuống hai bé. "Sao, đứa nào là Beth, đứa nào là Tina?"

- Cha biết tên hai bé, Jenny vui thích nhận xét.

- Tất nhiên. Erich nói cho cha biết tất cả về con, lúc dừng lại nhà cha. Chắc con cũng biết chồng con hào phóng như thế nào rồi. Nhờ chồng con, trung tâm tiếp đón thể hệ thứ ba mới của nhà thờ được tiện nghi và trang bị tốt. Cha biết Erich từ lúc bé và tất cả chúng tôi đều vui mừng cho Erich bây giờ.

- Con cũng rất hạnh phúc, - Jenny mỉm cười.

- Tối thứ năm, chúng tôi tổ chức buổi gặp mặt phụ nữ. Có thể con muốn đến gặp các chị các cô? Mọi người sẽ rất vui được làm quen với con.

- Con sẽ vui lòng đến, Jenny nhận lời.

- Em yêu, ta phải đi, Erich ngắt lời. Có thể có những người khác cũng muốn gặp nói chuyện với cha.

- Tất nhiên. Lúc Jenny đưa tay, cha nói : "Chắc là con rất đau buồn khi trở thành goá phụ lúc còn trẻ tuổi như thế này và lại có hai con nhỏ. Erich và con xứng đáng được hưởng nhiều may mắn và hạnh phúc.

Jenny chỉ vừa kịp giật mình, thì Erich đã đẩy cô đi. Khi lên xe, Jenny thốt lên : "Anh Erich, chẳng lẽ anh nói với cha Barstrom rằng em goá chồng sao!"

Erich nổ máy xe, lái ra khỏi lề đường. "Jenny à, Granite Place không phải là New York. Mà là một thị trấn nhỏ vùng Midwest. Dân ở đây đã bị sốc khi biết anh làm đám cưới chưa đầy một tháng sau khi gặp em. Ít nhất một phụ nữ trẻ goá chồng còn gọi lòng trắc ẩn ; một phụ nữ ly dị chồng từ New York sẽ gọi nen một cái gì đó khác hẳn ở cộng đồng này. Mà anh không hề nói rõ rằng em goá chồng. Anh chỉ nói với cha Barstrom rằng em không còn chồng nữa. Cha đã tự đoán phần còn lại.

- Nếu anh không nói láo, thì em đã nói láo thay anh khi không chỉnh lại sai lầm của cha, Jenny nói. Anh Erich ơi, anh có biết như vậy sẽ đặt em vào tình thế như thế nào không?

- Không, em yêu ạ. Thật ra thì không . Và anh không muốn người ta nghĩ anh là thằng nhà quê bị một cô gái New York thanh lịch gài bẫy.

- Anh Erich ơi, em sẽ buộc phải nói sự thật với cha Barstrom khi đến buổi gặp mặt tối thứ năm.

- Thứ năm anh đi rồi.

- Em biết. Vì vậy mà em rất muốn đến đó. Em muốn làm quen với người vùng này.

- Em định bỏ hai đứa bé một mình à?

- Dĩ nhiên là không. Chắc là tìm được người giữ trẻ chứ.

- Chẳng lẽ em bỏ con cho một người lạ ?

- Cha Barstrom sẽ giới thiệu cho em một người.

- Jenny à, anh xin em, khoan đã. Em đừng có dẫn mình vào mấy thứ hoạt động kia. Và em đừng nói với cha rằng em đã ly dị chồng. Theo anh biết, cha sẽ không bao giờ nói đến chuyện đó nữa đâu.

- Nhưng tại sao anh không muốn để cho em đến đó?

Erich rời mắt khỏi đường và nhìn Jenny. "Bởi vì anh yêu em đến mức anh chưa sẵn sàng chia sẻ em với những người khác. Anh không muốn chia sẻ em với bất kỳ một ai, Jenny à."

Chương 12

Erich phải đi Atlanta ngày 23 tháng hai . Ngày 21 anh báo trước Jenny đừng chờ anh ăn trưa vì anh có công chuyện . Đến gần mười ba giờ ba mươi Erich mới trở về . "Xuống chuồng ngựa đi, Erich mời . Anh có món quà bất ngờ cho em." Jenny quơ lấy áo khoác rồi chạy ra cùng anh.

Mark Garrett đang chờ, một nụ cười rộng trên môi . "Xin phép cho tôi giới thiệu hai vị khách trọ mới", Mark nói .

Hai chú ngựa poney shetland đang đứng cạnh nhau ở buồng gần cổng vào . Bờm và đuôi dày và bóng ; bộ lông màu đồng ."Quà cho hai đứa con gái mới của anh, Erich tự hào thông báo. Ta có thể đặt tên ngựa là Mèo con và THỏ con. Hai đứa con Krueger sẽ không bao giờ quên tên nhà của mình."

Erich kéo nhanh Jenny sang buồng bên cạnh .

Đây là quà của em .

Jenny mở to mắt và không nói được tiếng nào khi thấy con ngựa hồng Morgan đang thân thiện nhìn cô.

- Một kỳ quan , Erich mừng rỡ nói . Bốn tuổi , dịu dàng , được nuôi dạy rất tốt . Nó đã dành được khoảng nửa chục giải rồi . Em thấy nó thế nào ?

Jenny đưa tay để vuốt đầu con ngựa , thích thú ngạc nhiên vì ngựa không thụt lùi ."Nó tên gì ?".

- Người nuôi gọi nó là Con Gái Lửa. THEo ông , nó dũng cảm và hăng hái. Tất nhiên là em có quyền đặt tên khác nếu em muốn.

- Hăng hái và dũng cảm, Jenny nói khẽ. Một sự kết hợp rất hay . Anh Erich , em thích quá !

Erich có vẻ vui ."Anh không muốn em cười nó ngay. Các cánh đồng còn đóng băng .Nhưng nếu

em và con ra thăm ngựa mỗi ngày, để làm quen với ngựa, thì tháng tới có thể bắt đầu tập cưỡi. Bây giờ nếu em không phiền, anh rất muốn được ăn trưa."

Jenny tự nhiên quay sang Mark. "Tôi tin chắc anh cũng chưa ăn. Anh có muốn ăn với chúng tôi không? Tôi có thịt nguội và xà lách."

Cái nhú mày không thoát khỏi ánh nhìn của Jenny, nhưng chỉ thoáng qua. "Mark, vào ăn đi.", Erich mời.

Suốt bữa ăn Jenny không ngừng nghĩ đến Con Gái Lửa. Cuối cùng Erich nói: "Em yêu, em cười như một đứa trẻ thán phục. Nụ cười đó dành cho anh hay cho ngựa vậy?"

- Anh Erich, thú thật em thích con ngựa đó đến nỗi em quên chưa cảm ơn anh nữa.

- Cô từng co con vật nào chưa Jenny? - Mark hỏi.

Mark toát lên một cảm giác mạnh mẽ và bình tĩnh, khiến Jenny tin tưởng ngay "Tôi đã có một con vật gần như của tôi. Jenny nói. Một người hàng xóm ở New York có con chó bông lùn. Khi chó sinh con, tôi đã quen chăm sóc bảy chó con gần như mỗi buổi chiều khi đi học ra. Lúc đó tôi mười một tuổi. Nhưng người ta cấm không cho nuôi thú trong căn hộ."

- Chắc là cô cảm thấy hụt hẫng lắm, Mark nói.

- Chắc chắn là tôi có cảm giác thiếu hụt một cái gì đó thời thơ ấu.

Mọi người uống xong cà phê và Mark đẩy ghế ra.

- Cảm ơn Jenny. Tôi rất thích được nói chuyện với Erich và cô.

- Sáng kiến rất hay, Erich tán thành và Jenny có cảm giác anh nói thật lòng. Mark, hay anh dẫn Emily đến? Cô ấy thích anh từ xưa đến giờ mà.

- Cô ấy thích anh chứ, Mark chỉnh. Được rồi, tôi sẽ chuyển lời mời đến Emily.

Trước khi đi, Erich ôm Jenny vào lòng. - Jenny, anh sẽ nhớ em lắm. Mỗi tối em nhớ đóng kỹ mọi cánh cửa sổ nhé.

- Được rồi. Sẽ không có gì đâu.

- Đường sá bị đóng băng cả. Nếu em cần mua gì, em cứ nhờ Joe chở em đi bằng xe.

- Anh Erich, em lớn rồi, Jenny phản đối. Anh đừng lo mà.

- Anh không thể không lo. Em yêu, tối nay anh sẽ gọi điện thoại về cho em.

Tối hôm đó, Jenny có một cảm giác tự do khi nằm đọc sách trên giường, đầu kê thoải mái trên gối. Ngôi nhà yên lặng, ngoại trừ tiếng kêu ù ù đứt đoạn của lò sưởi lúc khởi động.

Jenny tiếp tục đọc sách. Một tiếng sau, điện thoại reng. Jenny vội vàng chụp lấy ống nghe. "Alô, anh yêu". Jenny nói.

- Jen, thật là một kiểu đón tiếp dễ thương quá .

Chính Kevin gọi .

- Anh Kevin. - Jenny ngồi dậy đột ngột đến nỗi quyển sách rơi xuống đất. - Anh đang ở đâu vậy ?

- Ở Minneapolis. Nhà hát Gunthrie. Anh đang trình diễn thử .

Jenny đột nhiên cảm thấy khó chịu. "Anh Kevin, vậy thì hay quá". Jenny cố gắng ra vẻ thật lòng .

- Để xem sao. Còn em, em khoẻ không Jen?

- Khỏe, rất khỏe.

- Còn hai con ?

- Hoàn toàn khoẻ mạnh .

- Anh sẽ ghé thăm con. Ngày mai em có ở nhà không ?

- Không có nhà, anh Kevin ơi .

- Anh muốn gặp con anh. Krueger đâu ?

Jenny vô tình kiểm mình không nói thật rằng Erich đi vắng bốn ngày .

- Hiện anh ấy đi vắng. Em tưởng anh ấy gọi về .

- Em chỉ đường cho anh đến nhà em đi. Anh sẽ mượn xe.

- Anh Kevin, anh không thể làm thế được. Anh Erich sẽ giận lắm. Anh không có quyền gì ở đây .

- Anh hoàn toàn có quyền được thăm con của anh. Vụ nhận con nuôi chưa dứt khoát hẳn mà. Anh chỉ cần búng ngón tay là hoãn chuyện này lại ngay. Anh muốn biết chắc chắn rằng Beth và Tina đang hạnh phúc. Anh muốn biết rằng em cũng hạnh phúc Jen à. Có thể hai ta sai lầm. Ta cần phải nói chuyện . Sao, anh phải đi thế nào để đến chỗ em ?

- Anh không thể đến được !

- Jen, Granite Place có tên trên bản đồ. Anh đoán bất cứ ai trong cái làng xó xỉnh này cũng biết nhà Lãnh Chúa vùng này ở đâu.

Jenny cảm thấy bàn tay toát mồ hôi khi nắm ống nghe điện thoại chặt hơn. Jenny tưởng tượng những chuyện ngời lê đôi mách nếu Kevin xuất hiện và hỏi người này người kia hướng đi đến nông trang Krueger. Jenny biết rõ Kevin dám tự xưng là người chồng đầu tiên của cô. Jenny nhớ lại nét mặt Erich khi nhìn thấy Kevin ở cửa căn hộ hôm đám cưới .

- Kev, - Jenny năn nỉ, - anh đừng đến . Anh sẽ làm hỏng tất cả . Mẹ con em rất hạnh phúc ở đây. Em đã luôn cư xử rất phải lễ với anh mà. Có bao giờ em từ chối không cho anh tiền, cả khi chính em không đủ tiền để trả tiền nhà ? Anh phải nhớ điều này chứ.

- Anh biết, Jenny ơi. -Giọng Kevin đột nhiên ngọt ngào, thân mật, theo kiểu mà Jenny đã quá quen biết. - À sẵn nói chuyện này luôn, hiện anh hơi bị kẹt còn em thì tiền nhiều quá không biết làm gì cho hết . Hay em cho anh khoản tiền bán đồ gỗ còn lại đi ?

Jenny cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm. Kevin chỉ đang tìm cách moi tiền. Mọi chuyện dễ dàng hơn . "Anh muốn em gửi tiền đến chỗ nào ?"

- Anh sẽ đến lấy .

Rõ ràng Kevin nhất định muốn gặp cô. Không thể nào để cho Kevin đến nhà này, thậm chí đến thị trấn này. Jenny rùng mình khi nhớ lại Erich đã nhọc công biết chừng nào để tập cho hai con phát âm Beth Krueger, Tina Krueger.

Có một quán ăn nhỏ trong một trung tâm thương mại cách đây khoảng ba chục cây số. Jenny không còn biết đề nghị chỗ nào khác. Jenny chỉ đường thật nhanh cho Kevin và nhận lời gặp anh ngày mai lúc mười ba giờ.

Jenny ngả lưng xuống gối sau khi Kevin gác máy. Cảm giác hân hoan dễ chịu đã tan biến. Bây giờ Jenny sợ cú điện thoại của Erich. Jenny có nên thú thật về cuộc hẹn với Kevin không ?

Jenny vẫn còn đang phân vân khi chuông điện thoại reng. Erich có vẻ căng thẳng . "Anh nhớ em. Anh rất hối hận vì đã đến đây, em yêu à. Tối nay con có hỏi anh không ?"

Jenny quyết định không nói gì về Kevin. "Dĩ nhiên là cả hai đòi anh. Còn Beth thì bắt đầu gọi mấy con búp bê bằng "sinh thể"..."

Erich phá lên cười . "Rồi con sẽ nói chuyện giống Joe mất. Em yêu, anh phải để cho em ngủ."

Nhất định phải nói cho anh ấy biết. "Anh Erich.."

- Sao , em yêu ?

Jenny dừng lại một chút, đột ngột nhớ lại nét mặt sùng sốt của Erich khi biết cô đã để lại một nửa tiền bán đồ gỗ cho Kevin, cách anh nói bóng gió rằng có thể cô muốn cho Kevin tiền vé máy bay đến Minnesota. Jenny không thể nói thật về cuộc hẹn. "Em...em yêu anh lắm, anh Erich ơi. Em ước gì anh có ở đây, ngay bây giờ."

-Ồ ! Anh cũng thế em yêu. Chúc em ngủ ngon nhé.

Chương 13

Chìa khoá xe Candillac nằm trong văn phòng ông quản lý, nhưng Erich giữ một bộ chìa khoá khác của nhà và máy móc trong thư phòng. Rất có thể có chìa khoá xe trong đó.

Jenny không làm. Cô cho xâu chìa khoá vào túi quần, cho con ăn trưa sớm hơn thường ngày rồi dẫn con lên ngủ trưa.

- Chị Elsa à, tôi có công chuyện phải đi. Tôi sẽ về khoảng mười bốn giờ.

Elsa gật đầu. Bản chất bà có thật sự ít nói như thế không ? Jenny nghi ngờ. Đôi khi đi về sau một buổi dạo chơi bằng ván trượt tuyết với Erich, Jenny thấy Beth và Tina đã thức và nghe tiếng Elsa kể chuyện cho hai bé nghe bằng giọng Thụy Điển rõ rệt hơn khi bà hăng say lên. Nhưng có mặt Erich và Jenny , thì bà câm như hến.

Những mảng đã phủ một phần đường quê ; trái lại xa lộ sạch sẽ hẳn.

Jenny tìm lại niềm vui được lái xe. Cô mỉm cười một mình khi nhớ đến những chuyến đi nghỉ cuối tuần với Nana trong chiếc xe con cóc cũ. Sau khi lấy Kevin, Jenny đã phải bán đi chiếc xe; bảo trì xe quá tốn kém. Jenny sẽ xin Erich một chiếc xe nhỏ.

Jenny đến quán ăn lúc mười ba giờ hai mươi. Kevin đã có mặt, chai rượu uống hết một nửa trước mặt. Jenny chui vào ngồi đối diện. "Chào Kev." Trông anh già hẳn đi ! Mắt húp và như cạn sức. Chẳng lẽ Kevin nghiện rượu ? Jenny tự hỏi.

Kevin cầm lấy tay Jenny. "Jenny, anh nhớ em lắm. Anh nhớ con nữa. "

Jenny rút các ngón tay ra. "Anh kể em nghe xem chuyen ở Gunthrie thế nào."

- Anh gần như chắc chắn là sẽ được nhận. Như vậy tốt hơn cho anh, vì Broadway chật cứng rồi. Và nhờ thế anh sẽ được gần em và con. Jen, ta hãy thử làm lại đi.

- Kev, anh điên rồi.

- Không, anh không điên. Jenny, em đẹp lắm. Anh rất thích cách ăn mặc của em. Áo vét này chắc là đắt tiền lắm.

- Có thể.

- Trông em sang trọng lắm, Jen ơi. Anh luôn biết như thế, nhưng anh không chú ý đến thôi. Anh cứ tưởng em sẽ luôn có đồ cho anh.

Kevin lại đặt tay mình lên tay Jenny.

- Jen, em có hạnh phúc không ?

- Có. Anh nghe này, Erich sẽ rất giận nếu biết ta gặp nhau. Phải nói thật với anh rằng anh đã gây ấn tượng khá xấu cho anh ấy lần cuối cùng ta gặp nhau.

- Hẳn cũng không gây ấn tượng hay ho gì đối với anh, khi hấn dứt tờ giấy dưới mặt anh và bảo rằng em sẽ kiện anh ra toà vì tội không trả tiền trợ cấp cho em và em sẽ đòi hỏi bồi thường đến đồng xu cuối cùng nếu anh không ký giấy.

- Anh Erich nói thế à !

- Erich đã nói thế. Em biết không Jen, chơi như vậy là rất xấu. Anh đang hy vọng dành được vai diễn trong vở ca kịch mới của Hal Prince. Làm thế sẽ loại anh hấn. Anh rất tiếc vì đã không biết trước rằng anh đã bị loại rồi. Em hãy tin anh, không có vậy, sẽ không có giấy tờ nào được ký đâu.

- Không đơn giản thế đâu, Jenny nói. Em biết anh Erich đã cho anh hai ngàn đôla.

- Chỉ là cho mượn thôi.

Jenny bị ray rút giữa lòng thương hại và sự khó chịu rằng Kevin sẽ luôn sử dụng hai đứa con gái để ở lại trong cuộc đời cô. Jenny mở túi xách ra. "Kev, em phải về. Ba trăm đôla đây. Nhưng em xin anh, từ nay anh đừng gọi điện thoại cho em nữa, đừng tìm cách gặp con nữa, nếu không anh sẽ gây rắc rối cho con, cho em và cho anh."

Kevin lấy tiền, xem qua nhanh xấp giấy bạc rồi nhét hết vào ví. "Jen, anh phải nói cho em biết.

Anh có linh cảm xấu cho em và con. Anh không thể giải thích được. Nhưng anh có linh cảm."

Jenny đứng dậy. Kevin kéo Jenny vào mình. "Anh vẫn yêu em, Jenny à." Nụ hôn của Kevin hung tợn và đòi hỏi.

Jenny không thể đẩy anh ra mà không gây lộn chuyện. Phải hơn nửa phút Kevin mới chịu thả lỏng ra một chút và Jenny mới vùng ra được ." Anh hãy để mẹ con em yên, Jenny thì thầm. Em xin anh, em nói trước, anh hãy để mẹ con em yên thân."

Jenny xem đưng vào cô hầu bàn đang đứng phía sau, cầm sổ trong tay. Hai bà khách ngồi gần cửa sổ nhìn chăm chăm cả hai.

Khi chạy ra khỏi quán, Jenny hiểu ra tại sao cô tưởng đã nhận ra một trong hai bà. Jenny từng thấy bà ngồi cùng hàng phía bên kia lối đi chính ở nhà thờ chủ nhật tuần rồi.

Chương 14

Sau buổi tối đầu tiên Erich không gọi điện thoại về nữa. Jenny cố tự giải thích . Erich rất ghét điện thoại. Nhưng anh đã hứa là sẽ gọi về mỗi tối. Hay Jenny thử gọi về khách sạn tìm anh? Jenny đặt tay lên ống nghe cả chục lần, nhưng lại rút tay về.

Kevin có nhận được vào nhà kịch Gunthrie không ? Nếu vậy, thì anh sẽ cư xử ở đây y như ở New York, ghé tìm cô ngay khi cạn túi hay khi có tâm trạng cần tâm tình. Erich sẽ không chịu nổi. Và như vậy không tốt cho hai đứa trẻ.

Tại sao Erich không gọi điện thoại ?

Erich dự kiến về ngày hai mươi tám. Joe sẽ đi rước anh ở sân bay. Hay Jenny đi Minneapolis cùng Joe ? Không, Jenny sẽ chờ tại nông trang và chuẩn bị một bữa ăn tối ngon. Cô nhớ anh. Đây là lần đầu tiên Jenny nhận thức cô và hai con gái đã thích nghi với cuộc sống mới nhanh đến mức nào.

Nếu không có cảm giác tội lỗi khó chịu từ sau khi hẹn với Kevin, Jenny biết rằng cô sẽ không thấy lúng túng vì chuyện Erich không gọi điện thoại về. Kevin đã đến làm hỏng mọi chuyện. Nếu lỡ Kevin quay lại sau khi tiêu xài hết ba trăm đô la ? Erich sẽ càng giận hơn khi biết Jenny đã gặp Kevin mà không nói gì cho anh.

Jenny bay vào vòng tay Erich khi anh mở cửa ra. Erich ôm chặt Jenny vào lòng. Cái lạnh giá của buổi tối đã chui vào áo bành tô anh trong đoạn đường ngắn từ xe đến mái hiên. Môi Erich lạnh ngắt, nhưng ấm lại nhanh khi anh hôn Jenny. Jenny nén tiếng khóc và nghĩ bụng : Mọi chuyện sẽ ổn.

"Anh nhớ em lắm", "Em nhớ anh lắm" , cả hai nói cùng lúc.

Erich ôm hai bé, hỏi xem chúng có ngoan không và trao cho mỗi đứa một món quà gói giấy bông thật đẹp. Tiếng reo mừng của Beth và Tina khiến Erich nở một nụ cười khoan dung trên môi.

"Cám ơn nhiều, nhiều lắm", Beth trịnh trọng nói.

- Cám ơn ba chứ, - Erich chỉnh.

- Ý con định nói thế, Beth bối rối trả lời.

- Ba đem gì về cho mẹ vậy? - Tina hỏi.

Erich mỉm cười với Jenny ."Mẹ có ngoan không?"

Hai bé gật đầu.

Tại sao những câu chọc ghẹo vô hại nhất lại lại có vẻ như con dao hai lưỡi khi ta có một cái gì đó cần giấu giếm? Jenny nhớ lại Nana lắc đầu nói về một người quen. "Tai hại quá. Bà ấy sẽ nói láo cả khi nói thật có lời hơn cho mình."

Jenny có như vậy không ? "Em ngoan" Jenny cố nói với ngữ điệu tự nhiên, vui cười.

"Jenny, em đang đỏ mặt." Erich lắc đầu.

"Quà của em đâu?" Jenny cố mỉm cười nói.

Erich lục trong vali. "Anh thấy em thích tượng sứ Royal Doulton, nên đã cố tìm một tượng khác ở Atlanta. Anh đã chấm được tượng này. Nó tên là Tách Trà."

Jenny mở hộp ra. Đó là tượng một bà già ngồi trên ghế xích đu, cầm tách trà trong tay, nét mặt hài lòng.

"Giống Nana quá", Jenny thở dài.

Erich âu yếm nhìn Jenny ngắm pho tượng nhỏ. Jenny mỉm cười với anh, mắt sáng lệ. Kevin sẽ không làm hỏng điều này, Jenny quyết định.

Jenny châm lửa vào lò ; trên bàn có chai rượu và miếng phô mai. Nắm tay anh, Jenny kéo Erich đến đi vắng.

Cô mỉm cười rót ly rượu đưa cho anh.

"Chúc mừng anh đã về nhà chúng mình." Jenny ngồi xuống cạnh anh, áp sát đầu gối vào đầu gối anh.

Erich nhìn cô. "Em đẹp lắm, Jenny à. Trông em diện quá."

- Đâu phải ngày nào chồng em cũng về nhà sau khi đi vắng bốn ngày.

- Nếu anh không về hôm nay, thì hy vọng rằng bộ quần áo đẹp này sẽ vô ích chứ ?

- Nếu tối nay anh không về, em sẽ mặc lại cho anh ngày hôm sau. Jenny quyết định thay đổi chủ đề Ở Atlanta thế nào ?

- Bực bội lắm. Người ở hành lang tranh cử phí thời gian cố thuyết phục anh bán Kỷ niệm Caronline. Họ có hai lời đề nghị mua tranh và đánh hơi khoản hoa hồng.

- Anh cũng đừng phải vấn đề đó tại New York . Hay anh đừng trưng bày tranh đó nữa.

- Nhưng có lẽ anh đã chọn trưng bày tranh này vì nó chính là tác phẩm hay nhất của anh, Erich lạnh lùng tuyên bố. Có phải anh ngụ ý chê bai những gì Jenny vừa mới gợi ý. ?

- Để em chuẩn bị bữa ăn tối cho xong nhé, Jenny cúi xuống hôn anh khi đứng dậy ."Em yêu anh."

Jenny làm món cốt lết bò. Erich ăn ngon miệng nhưng không ngừng gõ gõ mấy ngón tay căng thẳng và chỉ trả lời ậm ừ vài tiếng khi Jenny nói gì. Không nói chuyện với anh nữa, Jenny chỉ nói với con. "Các con có kể cho ba nghe rằng các con leo lên ngựa chưa ?"

Beth bỏ nĩa xuống nhìn Erich. "Vui lắm. Con nói đi! Nhưng ngựa không đi."

- Con cũng nói đi, Tina riu rít.

- Ngựa ở đâu ? - Erich hỏi.

- Trong chuồng, Jenny vội nói. Và Joe chỉ cho con lên ngựa có một phút ngắn ngủi thôi.

- Joe vượt quá quyền hạn của nó, Erich ngắt lời. Anh muốn có mặt ở đó lúc con leo lên ngựa. Anh muốn chắc chắn Joe coi chừng theo dõi hai bé thật kỹ. Làm sao biết được nó không bắt cần giống như ông cậu ngu ngốc của nó?

- Anh Erich, chuyện xưa lắm rồi.

- Anh cứ tưởng như anh đụng đầu với tay nát rượu đó mới ngày hôm qua. Và Joe nói hẳn đã trở về thành phố rồi.

Có phải chuyện này làm cho Erich buồn phiền không ? "Beth, Tina, nếu ăn xong rồi, thì hai con đi chơi búp bê mới đi". Khi con đi xa rồi, Jenny nói : "Anh Erich, có phải anh bức bối về cậu của Joe không, hay về một điều gì khác?"

Erich cầm tay Jenny với cái kiểu quen thuộc hay đan các ngón tay vào các ngón tay của Jenny. "Có chuyện đó. Có chuyện anh biết chắc Joe đã dùng xe nữa. Đồng hồ chỉ dư hơn đến sáu chục cây số. Dĩ nhiên là nó chối, hồi mùa thu có lần nó dùng xe mà không xin phép rồi. Nó không chờ em đi đâu hết, đúng không?" Jenny nắm chặt tay lại "Không."

Jenny phải nói về Kevin. Jenny không thể để Erich nghĩ rằng Joe đã làm trái lời anh.

"Anh Erich...em..."

Erich ngắt lời Jenny. "Và chuyện cái hành lang tranh mắc dịch kia nữa. Suốt bốn ngày liền anh phải nói đi nói lại liên tục rằng anh không muốn bán Kỷ niệm Caroline. Anh vẫn tin đó là bức tranh thành công nhất của anh và anh muốn trưng bày, nhưng..." Giọng nói của Erich nghẹn ngào. "Anh sẽ vẽ nhiều hơn, Jen à. Có phiền gì em không? Anh sẽ buộc phải ở trong ngôi nhà gỗ suốt ba bốn ngày liền. Nhưng cần phải như thế."

Jenny buồn rầu nhớ lại mình đã thấy những ngày qua vừa qua dài đến chừng nào. Jenny cố ra vẻ tự nhiên. "Tất nhiên, nếu cần thiết phải thế."

Khi trở ra thư phòng tìm Erich sau khi cho hai bé ngủ, Jenny thấy mắt Erich nhắm lại. "Anh Erich, có chuyện gì thế?"

Erich vội dùng tay lau nước mắt. "Cho anh xin lỗi, Jenny nhé. Nhưng anh buồn quá. Anh đã nhớ em nhiều lắm. Tuần sau là kỷ niệm ngày Mẹ mất. Đó luôn là một giai đoạn rất đau khổ đối với anh ; em không tưởng tượng nổi đâu. Anh có cảm giác như chuyện mới xảy ra hôm qua. Khi Joe thông báo rằng cậu của nó đã trở về quê, anh tưởng như bị đâm vào bụng. Anh cảm thấy kiệt sức. Rồi xe chạy gần đến nhà và anh nhìn thấy đèn sáng ở cửa sổ. Anh sợ về với một ngôi nhà tối tăm và trống rỗng và anh mở cửa ra và thấy em đó, xinh đẹp, vui mừng vì gặp anh. Anh không biết tại sao, nhưng anh rất sợ mất em trong khi anh đi vắng."

Jenny trượt xuống đất, quỳ trước mặt Erich, âu yếm vuốt tóc anh.

- Anh sẽ không biết nỗi em hạnh phúc được gặp lại anh đến chừng nào đâu.

Môi của Erich buộc Jenny phải im lặng.

Khi cả hai lên ngủ, Jenny định lấy một áo ngủ mới, nhưng nghĩ lại. Jenny hơi miễn cưỡng mở ngăn kéo tủ có chiếc áo ngủ màu ngọc biếc. Phần trên hơi chật quá. Ôi ! Có thể đó là giải pháp , Jenny nghĩ bụng. Cái áo ngủ mắc dịch đã trở nên chật quá cho mình.

Về sau, trước khi ngủ, Jenny hiểu ra điều làm cô ray rứt trong tiềm thức. Những lần duy nhất Erich làm tình với cô là những khi cô mặc cái áo này.

Chương 15

Jenny nghe tiếng Erich bước trong phòng trước khi trời rạng sáng. "Anh lên ngôi nhà gỗ à?" Jenny hỏi khẽ, cực nhọc cố thoát ra khỏi giấc ngủ.

- Vâng, em à. Tiếng thì thầm của Erich gần như không nghe rõ.

- Anh có về ăn trưa không? - Tỉnh lại hơn một chút, Jenny nhớ lại Erich có báo trước về ý định ở lại xưởng vẽ.

- Anh không biết. Rồi cánh cửa đóng lại sau lưng anh.

Jenny thực hiện chuyến đi dạo hằng ngày với hai con gái sau bữa ăn sáng. Beth và Tina đã chuyển từ niềm say mê gà sang say mê ngựa. Hai bé chạy nhanh trước mặt Jenny. "Hai con chờ đã, Jenny la lên. Phải kiểm tra xem cửa chuồng Baron có đóng kỹ chưa."

Joe đã có mặt ở chuồng ngựa. "Chào bà Krueger." Khuôn mặt tròn của cậu nở một nụ cười. Những mớ tóc vàng thoát ra từ nón cậu. "Chào hai bé."

Hai chú ngựa poney tuyệt đẹp, bồm và đuôi được chải bóng mượt. "Tôi vừa mới chải hai chú ngựa, Joe nói. Hai cô có mang đường theo không?"

Joe bế hai bé lên để chúng cho ngựa ăn viên đường. "Bây giờ ngồi trên ngựa hai phút nhé."

- Joe ơi, không nên, Jenny nói. Ông Krueger sẽ không vui nếu biết hai bé leo lên ngựa.

- Con cưỡi ngựa Thỏ Con được, Tina nói.

- Nếu là ba, thì ba sẽ cho phép. Beth nói và ngược mắt nhìn mẹ. Con xin mẹ.

Joe đến gần Jenny.

- Thừa bà Krueger, tôi đang nhớ rằng nhà chúng tôi có con chó con mới. Hơi xa trên con đường, khoảng tám trăm mét. Có thể hai bé sẽ thích xem Randy. Hai bé sẽ quên ngựa.

- Cậu tử tế quá, Joe à. Jenny nói với hai con. Joe sẽ dẫn ta đi xem chó con ngay bây giờ. Các con thích không?

Ba mẹ con lên đường cùng Joe.

Mẹ của Joe có ở nhà, cha của Joe mất cách đây năm năm. Mẹ của Joe khoảng sáu mươi tuổi, thân hình to cao, người giản dị, không kiểu cách. Bà mời khách vào. Ngôi nhà nhỏ nghèo nhưng ấm cúng. Các bàn tủ đều để đầy đồ mỹ nghệ và đồ lưu niệm. Hình gia đình treo khắp trên tường.

- Tôi rất vui được gặp cô, thưa bà Krueger. Thằng Joe nhà tôi cứ nói về cô suốt. Hèn gì nó nói cô rất xinh. Rõ ràng cô quá xinh đẹp. Và ,Chúa ơi, sao cô giống Caroline thế ! Tên tôi là Maude Ekers. Cứ gọi tôi là Maude.

- Chó của anh Joe đâu ? bé Tina hỏi.

- Xuống bếp đi, Maude bảo.

Hai bé vội vàng đi theo bà. Chú chó con dường như lai berger và chó săn. Nó lóng cồng đứng dậy trên bốn cái chân vụng về. "Chúng tôi tìm thấy nó ngoài đường, Joe giải thích. Có lẽ nó bị một người nào đó chạy xe qua vút xuống. Nếu tôi không đi ngang qua đó, chắc nó chết cồng rồi."

Beth và Tina quỳ xuống bên con chó Randy. Tina có vẻ hết sức thích thú. "Mẹ ơi, tụi con cũng nuôi một con chó được không hả mẹ ?"

- Ta sẽ hỏi ba, Jenny hứa.

Hai bé chơi với chó con trong khi Jenny uống cà phê với Maude. Bà Maude hỏi thẳng Jenny, Jenny thấy ngôi nhà Krueger thế nào ? Khá giàu sang, đúng không ? Có lẽ chuyển sống từ một thành phố như New York về nông trang không dễ dàng lắm. Jenny trả lời mình rất hạnh phúc.

- Caroline cũng nói thế lúc đầu, Maude buồn rầu nói. Nhưng đàn ông dòng họ Krueger không ai thích giao thiệp lắm. Họ thuộc típ người không dễ dãi với vợ. Dân trong vùng rất yêu mến Caroline. Họ cũng kính trọng John Krueger. Cũng như kính trọng Erich. Nhưng người Krueger không được mềm dịu lắm, kể cả đối với những người trong gia đình chính mình. Và họ không

bao giờ tha thứ. Khi đã giận, là họ oán mình suốt đời.

Jenny hiểu ý bà Maude muốn nhắc đến vai trò của người em trai bà trong vụ tai nạn của Caroline. Jenny vội uống hết tách cà phê. "Chúng tôi phải về thôi."

Đúng lúc Jenny đứng dậy, cánh cửa mở ra. "Ừa, cô này là ai đây?" Giọng nói nghe chói tai, như bị vỡ tiếng. Người đàn ông khoảng năm mươi lăm tuổi. Mắt đỏ ngầu và phai nhạt phản ánh nét rối loạn của kẻ nghiện rượu. Ông gầy trơ xương đến nỗi quần bị xệ xuống hông.

Ông nhìn Jenny, rồi mắt ông nhú lại. "Có lẽ đây là bà Krueger mới, nếu tin lời người ta nói."

- Đúng.

- Tôi là Josh Brothers , cậu của Joe.

Ông thợ điện chịu trách nhiệm về vụ tai nạn . Jenny cảm nhận ngay rằng Erich sẽ tức giận nếu biết cô đã gặp người này.

"Tôi hiểu tại sao Erich chọn cô rồi." Josh nói bằng một giọng nhão nhẹt. Ông quay sang bà chị. "Y hệt Caroline, đúng không chị Maude?" Không thèm trả lời, ông hỏi Jenny : "Chắc là cô có nghe nói về vụ tai nạn chứ?"

- Có.

- Đó là cách kể của Erich. Chứ không phải của tôi đâu. Rõ ràng Josh Brothers sắp thuật lại câu chuyện của ông một lần nữa. Hơi thở ông nồng nặc mùi Whisky. Giọng ông trở nên vô hồn. Cho dù sắp ly dị, nhưng John vẫn say đắm Caroline.

- Ly dị ! Jenny ngắt lời ông. Cha mẹ của anh Erich sắp ly dị à ?

Ánh mắt dờ dẩn trở nên tinh ranh. "Ồ ! Erich không nói chuyện này cho cô nghe sao ? Ông ấy cứ nói là không hề có chuyện đó. Tôi nói cho cô biết, dân vùng này bàn tán dữ lắm, nhất là chuyện Caroline không thèm đấu tranh để được quyền giữ đứa con trai một của cô. Hôm xảy ra tai nạn, tôi làm việc ở xưởng vắt sữa trong chuồng bò, rồi Caroline bước vào cùng Erich. Caroline sắp ra đi hẳn vào buổi chiều hôm đó. Đúng hôm sinh nhật thằng bé và nó cầm cây gậy khúc côn cầu mới trong tay, khóc suốt暮. Caroline ra hiệu cho tôi đi chỗ khác ; chính vì vậy mà tôi đã treo bóng đèn vào đình. Tôi nghe Caroline nói : "Y như chú bê con này phải được cai sữa mẹ rồi..." Rồi tôi khép cửa lại để hai mẹ con từ giã nhau và, một phút sau, Erich hét lên. Luke Garrett có thử cái chuyện hô hấp nhân tạo để cho cô ấy tỉnh lại, rồi đè ngực cô, nhưng mọi người đều biết là sẽ vô ích thôi. Cô ấy đã bám víu vào dây điện, khi té vào bể nước, rồi kéo theo bóng đèn.

- Josh , im đi, Maude sẵn giọng ngắt lời.

Jenny nhìn Josh. Tại sao Erich không hề nói với cô rằng cha mẹ anh sắp ly dị ? Rằng Caroline sắp bỏ hai cha con ? Và thật là kinh khủng khi chứng kiến vụ tai nạn góm ghiếc kia ! Hèn gì bây giờ anh ấy mất tự tin vào bản thân, anh ấy luôn sợ mất cô.

Trên đường về, Joe rụt rè hỏi :

- Ông Krueger sẽ không thích khi biết Mẹ đã kể hết những chuyện kia, và ông cũng sẽ không thích nếu biết rằng cô đã gặp cậu tôi.

- Tôi sẽ không nói đâu, Joe à, tôi xin hứa. Jenny trấn an cậu.

Đường về nông trang Krueger thật bình yên vào cuối buổi sáng. Beth và Tina vui vẻ chạy phía trước , xúc ít tuyết mìn vào tay. Jenny cảm thấy sa sút tinh thần, lo lắng, Jenny nhớ những lần Erich kể về Caroline. Không lần nào anh để lộ rằng Caroline sắp bỏ anh.

- Thưa bà Krueger, Joe nói khẽ, trông cô bị xúc động quá. Hy vọng ông cậu của tôi không làm cô bực. Tôi biết Mẹ không thích dòng họ Krueger, nhưng tôi xin cô đừng giận.

- Tôi không giận đâu, Jenny khẳng định. Nhưng Joe ơi, tôi có thể nhờ anh một chuyện được không ?

- Bất cứ chuyện gì cũng được .

- Khi không có ông Krueger, cứ gọi tôi là Jenny. Sống ở vùng này riết chắc tôi sẽ quên mất tên mình.

- Tôi luôn gọi cô là Jenny khi nghĩ đến cô.

- Tuyệt lắm, Jenny bật cười, đột nhiên cảm thấy thoải mái ra. Rồi cô liếc nhìn Joe và thấy nét tôn thờ cô rõ ràng trên mặt cậu.

Ôi trời ! Jenny nghĩ, nếu cậu ấy mà nhìn mình như thế này trước mặt anh Erich, thì cậu ấy sẽ phải trả giá rất đắt đấy.

-- Hết --

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>